

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶν 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει ἄν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλλάως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρά τὸ Βαρβάκειον.

Ἐπίοδος Β'—Τόμος 38ος

Ἀθήναι, 21 Μαρτίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 16

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Περιττὸ ἦταν νὰ μοῦ τὸ πῆ. Εἶχ' ἀφίσει κιόλας τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ποὺ ἀφίχον ἐλα τὰ ὄρανα κι' αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου μόνο σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἡ κυρία τοῦ διευθυντῆ μοῦ φάνηκε πολὺ καλὴ σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν. Με κράτησε κοντὰ τῆς ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲ μ' ἀφίσε μοναχῆ παρὰ λίγες μόνο στιγμῆς. Ἐκλαιγα, ὡστερ' ἀποκοιμιόμουν ἀπὸ τὴν κόπωση, ξυπνοῦσα καὶ ξανάρχιζα τὸ κλάμμα. Ὅταν δὲν μπορούσα πιά νὰ κλάψω ἄλλο, ἀρχίζα νὰ σκέπτομαι, καὶ τότε ἕνα βάρος, ἕνα ἀσῆκωτο βάρος πλάκωνε τὴν ψυχὴ μου, ποὺ τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὴν ξαλαφρώσει.

Συλλογιζόμουν τὸ σπῆτι μας, κλεισμένον καὶ βουβόν. Τὸ μικρὸν μου ἀδελφόν, ποὺ καθὼς μοῦπε ἡ κυρία Κρίκιλ, ἦταν πολὺ ἀρρωστος κι' ἴσως νάχε πεθάνει κι' αὐτός. Συλλογιζόμουν τὸν τάφο τοῦ πατέρα μου στὸ νεκροταφεῖον, κοντὰ στὸ σπῆτι μας, καὶ τὴ μητέρα μου ποὺ θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθεῖ κοντὰ του, στὸν ἴσκιον τοῦ ἴδιου δέντρου.

Ἀνέβηκα σὲ μὰ καρέκλα, διὰν ἐμεινα μόνος, καὶ κοίταξα στὴν καθέφτη τὰ μάτια μου, ποὺ ἦταν κόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα. Ὑστερα κατέβηκα νὰ περπατήσω λιγάκι στὴν ἀλλή καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ, ποὺ κείνη τὴν ὥρα εἶχαν μάθημα, μὲ κοίταζαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ παράθυρό.

Ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ δὲν διηγήθηκα ἱστορίες κι' ὁ καϊμένος ὁ Τράιλ προσφέρθηκε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μαξιλάρι του. Δὲν ξέρω τί μπορούσε νὰ μοῦ χρησιμεύσει, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχα δικό μου μαξιλάρι, ἀλλὰ τὸ καλὸ παιδί αὐτὸ μόνο εἶχε νὰ μοῦ δώσει κι' ἐπέμεινε νὰ τὸ πάρω. Τὸ πῆρα λαμπρὸν κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι.

Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σχολεῖον τ' ἄλλο ἀπόγευμα, χωρὶς νὰ φαντάζομαι πὼς ἀφίνα

ἴσως τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο γιὰ πάντα. Ταξιδεύαμε πολὺ σιγὰ καὶ φτάσαμε στὸ

Γιάρμουθ στὶς δέκα τὸ πρωτ. Ἀναζήτησα τὸν Μπαρκή, ἀλλὰ δὲν φαινόταν πουθενά.

Ἐνας ἄλλος ὁμοῦ κύριος, κοντόχοντρος καὶ πρόσχαρος, πλησίασε στὸ ἀμάξι καὶ ρώτησε:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(Γερμανικὴ φωτογραφία.)

— Ο κύριος Κόππερφηλδ ;
 — Εγώ είμαι, κύριε.
 — Έρχεστε μαζί μου, μικρέ μου κύριε, σάς παρακαλώ. Θα σάς πάω βστερα στο σπίτι σας.

Με πήρε από τὸ χέρι, ἐνῶ ἐγὼ συλλογιζόμουν πούδς μπορούσε νὰ ἦταν, καὶ με πήγε σ' ἓνα μαγαζὶ, πού εἶχε τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή.

«Καὶστὴμα Ὀμὲρ Νεωτερισμοί, πένθημα εἶδη κλπ.»

Ἦταν ἓνα στεγνὸ μαγαζάκι, ἔπου ἔσκαιε κανεὶς Κιστοῦμα κρεμασμένα ἀπ' ὄλες τῆς μεριές, καὶ σ' ἓνα παράθυρο καπέλλα ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα. Στὸ παραμάγαζο, ἔπου μῆγαμε, ἦταν τρεῖς κοπέλλες καὶ ἔραβαν μαῦρα ρούχα. Ἐραβαν, ἔραβαν καὶ δὲν σήκωναν κεφάλι. Τὴν ἴδια ὥρα ἀκούγονταν ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἐνὰ σφυρὶ πού κάρφαινε ρυθμικὰ κατὶ σονίδα : Τόκ-τόκ, τόκ-τόκ!

— Πῶς πάει ἡ δουλειά ; ρώτησε ὁ μαυροφόρεμένος κύριος τῆς κοπέλλες. Θα εἶμαστε ἕτοιμοι ὅταν πρέπει :

— Ἔννοια σου, πατέρα θὰ εἶμαστε ἕτοιμοι, ἀπάντησε ἡμῖα ἀπὸ τῆς κοπέλλες.

— Καλὰ λοιπόν. Τώρα νὰ πάρω τὰ μέτρα τοῦ μικροῦ. Περνάτε ἀπὸ δῶ, κύριε Κόππερφηλδ ;

Πλησίασα τὸν κ. Ὀμὲρ, πού μουδεῖξε ἓνα τόπι μαῦρο ὕφασμα καὶ μοῦ εἶπε :

— Παιδίτῃς πρώτη, κύριε Κόππερφηλδ! Γ' ἄλλη περίσταση θὰ γινόνταν κοστοῦμι νὰ τὸ χαιρέται κανεὶς. Μὰ δταν χάνει μάγκα ἢ πατέρα :

Μοῦ πήρε τὰ μέτρα καὶ τᾶγραψε στὸ σημεῖοματάριό του.

Ἦστερα εἶπε καὶ μοσφεραν τοῖς, καὶ ἔφαγα λίγο, ἐνῶ ἀκούγα τὸ σφυρὶ νὰ χτυπᾷ ἔξω στὴν αὐλή.

Ὁ καιμένος ὁ κ. Ὀμὲρ κατὶ ἤθελε νὰ πῆ γιὰ νὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιά.

— Ἐφέρετε, γνῶρίζα καὶ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα σας, μοῦ εἶπε. Ἦταν ψηλὸς πέντε πόδια καὶ ὁ τάφος του ἔχει μᾶκρος εικοσιπέντε.

— Μήπως ξέρετε τί κάνει ὁ μικρὸς μου ἀδελφός ; ρώτησα ἐγὼ, κόνοντας στὴ μέση τῆ φλυαρία του.

Ὁ κ. Ὀμὲρ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἐ, βρίσκειται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, εἶπε.

— Πέθανε ; ρώτησα.

— Ἐ, μὴν κικραίνεστε, ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος, μοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Ὀμὲρ.

Στὴν καρδιά μου ἀνοῖξαν πάλι ὄλες οἱ πληγὲς καὶ ἀκούμπησα τὸ κεφάλι πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἔκλαψα πάλι σιωπηλά.

Τὸ σφυρὶ τότε σταμάτησε καὶ ἓνας νέος μπήκε μέσα στὸ μαγαζὶ. Κρατοῦσε ἓνα σφυρὶ στὸ χέρι καὶ στὰ δόντια του εἶχε μιὰ σειρά προκοῦλες, πού τῆς ἔδωκε γιὰ νὰ μισορέσει νὰ μιλῆσει.

— Ἐτοιμος ; ρώτησε ὁ κ. Ὀμὲρ.
 — Ἐτοιμος, κύριε, ἀπάντησε ὁ νέος.
 — Παιδί μου, εἶπε ὁ κ. Ὀμὲρ γυρί-

ζοντας σὲ μένα, μήπως θέλεις νὰ ἴδεις...
 — Ὁχι, πατέρα! φώναξε ἡ μιὰ κόρη.
 — Ἄ, καλὰ-καλὰ, ἔκαμε ὁ κ. Ὀμὲρ. Ἄς μὴν ἴδῃ καλύτερα.

Μέσα στὸν πόνο μου, κατάλαβα δετ μιλοῦσαν γιὰ τὸ φέρετρο τῆς ἀγαπημένης μου μητερούλας, καὶ ξανάβαλα πάλι τὸ κεφάλι πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἔκλαιγα σιγανὰ, ἀποκαμωμένος ἀπ' ὄλ' αὐτὰ.

Σὲ λίγο σταμάτησε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἓν' ἀμάξι. Ἐβαλαν πολλὰ πράγματα ἐκεῖ πάνω, πού μέσα στὴν παραζάλη μου δὲν τὰ πολυπρόσεξα, καὶ ἔστερα μ' ἔβαλαν καὶ μένα. Ὁ κ. Ὀμὲρ κάθισε μπροστὰ καὶ διεύθυνε τ' ἄλογο, καὶ πίσω, μαζί μου, κάθισαν ὁ νέος καὶ ἡ κοπέλλα πού ἔραβε.

Μόλις φτάσαμε, πρὶν καλὰ-καλὰ σταματήσῃ τ' ἀμάξι, πήδησά κάτω καὶ βρέθηκα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Πέγκου, πού με πήρε καὶ μ' ἔμπασε μέσα. Περπατοῦσε στὰ νύχια, σὰ νὰ φοβόταν μὴν ξυπνῆσει τοὺς νεκρούς.

Ὁ κ. Μύρτον δὲ μοῦδωσε καμμιὰ προσοχή, δταν μπήκα στὸ σαλόνι καὶ τὸν εἶδα καθισμένον κοντὰ στὴ φωτιά, νὰ σιγοκλαίει μὲ τὸ μαντίλι στὸ χέρι. Ἡ ἀδελφή του ἔγραφε ἓνα σωρὸ γράμματα καὶ μοῦδωσε τὴν ἀκρη τοῦ χερσιῦ τῆς.

— Σοὺ πῆραν μέτρα γιὰ ρούχα ; με ρώτησε ξερὰ ξερὰ.

— Μοῦ πῆραν.

— Τὰ πουκάμισά σου τᾶφερες ;

— Ναι, δεσποινίς, τᾶχω μαζί μου δλα τὰ πράγματά μου.

Ἡ μις Μύρτον ἔμεινε ὄρες ὀλόκληρες ἐκεῖ δᾶ, μπροστὰ στὸ γραφεῖο τῆς, καὶ ἔγραφε τὰ γράμματά τῆς, δίχως νὰ σαλεύει διόλου. Ὁ κ. Μύρτον πότε ἔπαιρνε ἓνα βιβλίο, πότε τ' ἄφινε, πότε βηματίζε πάνω κάτω. Καὶ ἐνῶ καθόμουν ὄρες ὀλόκληρες ἀσάλευτος καὶ ἀμίλητος.

Κι' ἔτσι μόνον τὰ ρολοῖα χτυποῦσαν τικ-τάκ σ' ἐκείνη τὴ νεκρικὴ σιωπῇ καὶ μόνον τὰ ἔκκρημῇ σάλευαν πέρα δῶθε. Καμμιὰ ἄλλη κίνηση δὲν ἔδλεπε κανεὶς στὸ βουδὸ σαλόνι.

... Τώρα πιά δλα ἔχουν τελειώσει, τὸ χῶμα σκέπασε καὶ πάλι τὸ λάκκο, καὶ ξαναγυρίζουμε δλοι ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο στὸ σπίτι. Τὸ σπίτι αὐτὸ μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά καθὼς τ' ἀντικρύζω καὶ ὁ πόνος μου εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος. Ὁ κ. Σιλπ, ὁ γιατρός τοῦ σπιτιοῦ, με κρατᾷ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ὅταν μῆγαμε μέσα, μοῦδωσε νὰ πῶ ἓνα ποτήρι νερό, μὰ ἐγὼ τὸν ἀποχαρέτησα καὶ ἀνέθηκα στὴν κάμαρά μου.

Ἐκεῖ τᾶξερα πῶς θᾶρχόνταν ἡ Πέγκου νὰ με βρεῖ. Κάθισε πλάι μου, μουπιασε τὰ χέρια καὶ μοῦ τὰ φίλησε στοργικὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀπὸ καιρὸ τὴν ἔδλεπα πού δὲν ἦταν καλὰ. Τὴ βασάνιζε κατὶ, πότε δὲ γελοῦσε τὸ χεῖλι τῆς. Νανούριζε τὸ ἀδελ-

φάκι σας τόσο γλυκὰ, ὥστε πολλὲς φορές νόμιζα πῶς ἀκούγα τὴ φωνή τῆς, νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ... Τὴν ἡμέρα πού φύγατε, μοῦ εἶπε : «Δὲ θὰ τὸ ξαναβῶ πιά τὸ παιδάκι μου. Κάτι μοῦ λείει μέσα μου πῶς δὲ θὰ τὸ ξαναἴδῃ τὸ παιδάκι μου...» Ὅταν κοιμόταν, μ' ἤθελε κοντὰ τῆς, ἀλλοῶς δὲν εἶχε ἡσυχία.

Τὴν τελευταία βραδυὰ με φίλησε καὶ μοῦ εἶπε : «Πέγκου, ἂν πεθάνει καὶ τὸ μωρὸ μου, βάλ' το μου στὴν ἀγκαλιὰ καὶ ἄς μᾶς θάψουν μαζί. Νὰρθεῖ καὶ ὁ Δαυῖδ μου στὴν κηδεῖα καὶ νὰ τοῦ πεις δετ ἡ μαννούλα του ἄλλη σκέψη δὲν εἶχε στὸ νοῦ τῆς ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική του». Ἐγείρσε σὲ λίγο τὸ κεφάλι τῆς πάνω στὸ μπράτσο μου καὶ ἀναπαύθηκα ἡσυχὰ ἡσυχὰ, σὰν παιδάκι πού τὸ παίρνει ὁ ὕπνος...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΘΟΥΛΑ

Κάθε φορά πού ἔδλεπα τὴ μικρὴ Σταθούλα, νόμιζα πῶς ἔδλεπα ἓνα ἀπὸ κείνα τὰ μικρὰ, τὰ ἔρημα, τὰ ἀναμαλλιασμένα σκυλάκια πού γυρίζουν στοὺς ὁδμούς.

Μικρὴ τεσσάρω μόλις χρόνων, ξυπόλυτη, λερὴ, ξεμαλλιασμένη, με κοίταζε με θυδὸ λαμπερὸς γλυκεῖες χαντρίτσες, καὶ πότε-πότε μου γελοῦσε με τὸ λερωμένο τῆς μωράκι. Στεκόμουν, τῆς γελοῦσα καὶ ἐγὼ, ἤθελα νὰ τῆς μιλήσω, μὰ κείνη ἔφυγε μακρὰ, καὶ ἀπὸ κεί μου γελοῦσε με ἰκανοποίηση, βέβαιη πιά δετ δὲν μπορούσα νὰ τὴν πιζώω. Φοροῦσε μιὰ κοντὴ κοντὴ ποδίτσα καὶ ἔτρεχε ξυπόλυτη με τὰ ἀδύνατα μαῦρα ποδαράκια τῆς. Ὅλη μέρα τὴν ἀκούγα τριγύρω ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ σιγοτραγουδᾷ δικούς τῆς σκοπούς, νὰ μιλάγ μόνη τῆς καὶ νὰ παίζῃ παιχνίδια δικὰ τῆς πάντα μονάχη.

Ἐνα ἀπόγεμα πολεμοῦσε νὰ γερῆσει τὸ χαλασμένο παχνί, πού ἦταν στὸ διπλανὸ σπίτι, με κίτρινες ἀγριομαργαρίτες πού τῆς εἶχε μαζέψει τριγύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Στυλωμένη στῆς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς, με τὴ μικρὴ ἀγκαλιὰ τῆς γεμάτη λουλούδια, προσπαθοῦσε νὰ φτάσῃ τὸ παχνί καὶ νὰ τῆς βάλῃ μέσα... Σὰν με εἶδε δετ τὴν ἔδλεπα, ἄφησε τῆς μαργαρίτες καὶ ἔφυγε τρεχάτη. Ἄλλες φορές τὴν ἔδλεπα στὰ κρυφὰ νὰ παίζῃ με τὰ μικρὰ γατάκια ἢ με κανένα μικρὸ κατσιάκι...

Τὸ καλοκαίρι τὴν κούρεψαν. Τότε τὰ ματάκια τῆς φαινόταν ἀκόμη πιὸ γλυκὰ, καὶ τὸ προσωπάκι τῆς ἔμοιαζε πάντα σὰ λυπημένο. Τότε γενήκαμε φίλες. Ὅταν γυρίζα στὸ σπίτι, με κοίταζε χωρὶς νὰ φεύγῃ πιά.

— Ἐλα μαζί μου, τῆς ἔλεγα

Μ' ἀκολουθοῦσε σὰν κανένα ὑπάκουο σκυλάκι. Καθόμαστέ μαζί στὴ σκάλα.

— Πές μου κανένα τραγουδάκι. Ἐς ρεις ;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

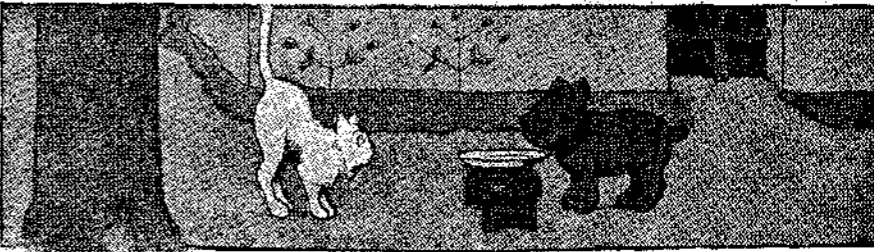
15.

Θυμάστε τῆς φάρφες πού ἔπαιζα τοῦ μαρμπα-Γιάννη τοῦ ξενοδόχου ; «Ὁ, τι κᾶμης θὰ τὸ λάβῃς» λέει μιὰ παροιμία. Ἔτσι τώρα κάποιος μοῦ ἔπαιζε φάρφες καὶ μένα.

Ἦταν ὁ κ. Τοτός, ὁ μικρὸς ἀνιψιὸς τῆς κ. Βιργίνιας, πού συχνὰ ἐρχόταν στὸ σπίτι μας. Μ' ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς—δὲν μπορῶ νὰ πῶ—με χάιδευε, μοῦ ἔδινε ἄπ' ὁ, τι φαγόσαμο εἶχε. Τοῦ ἄρεσεν ὅμως καὶ νὰ με πειράξῃ γιὰ νὰ γελῇ. Καὶ σήμερα θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἀπ' τῆς πολλῆς καὶ διάφορες φάρφες του.

Ἐνα μεσημέρι, δταν με φώναξαν γιὰ νὰ φάω καὶ ἔτρεξα με χαρὰ στὴν αὐτὴν δπου συνήθως μοῦ ἔβαζαν τὸ πιάτο μου, βορέθηκα ἄξαφνα μπροστὰ σ' ἓνα σκυλάκι, ἀγνωστο ὀλωσδιόλου στὸ σπίτι, πού στεκόταν μπροστὰ στὸ φαί μου καὶ μάγριοκοιτάζε.

Μπᾶ! πού βορέθηκα πάλι αὐτὸ τὸ καφετὶ σκυλὶ με τὸ κόκκινο πετσάμι στὸ λαιμό : Καὶ τί ἐννοοῦσε πού φύλαγε τὸ φαί μου ; Νὰ μὴ μάρησῃ νὰ πλησιάσω,

γιὰ νὰ τὸ φάῃ τοῦ λόγου του : Δὲν θᾶξερε, φαίνεται, πόσο μάγαποῦσαν οἱ κύριοί μου καὶ πῶς στὸ σπίτι αὐτὸ ἤμουν σὰ νοικοκύρης!

Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκα καὶ μοῦ ἤθελε νὰ φύγω, γιὰ νὰ ζητήσω βοήθεια ἀπ' τὴν κυρία μου. Ἐπειτα ὅμως σκέφτηκα πῶς ἡ δειλία εἶναι κακὸ πράγμα καὶ ἀποφάσισα νὰ τὰ βγάλω πέρα μονάχος μου.

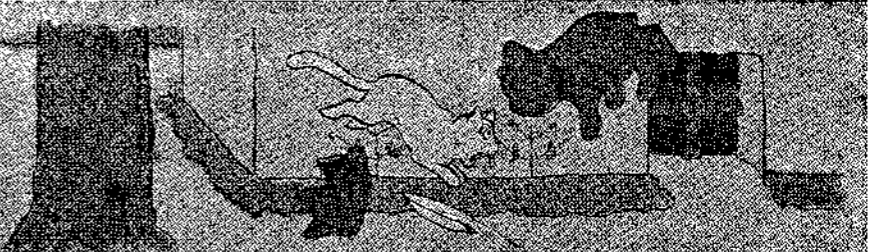
— Κύριε, εἶπα στὸ ἀγνωστο σκυλὶ με θάρρος, ποῖος εἶστε καὶ τί θέλετε δῶ ; Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω.

Μιλὰ ὁ μπουλούκος. Ἐξακολούθησε μόνον νὰ μάγριοκοιτάζῃ.

— Δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τὸνομά σας ; τοῦ εἶπα δυνατώτερα. Πολὺ καλὰ, δὲ με νοιάζει. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ τραβηχτεῖτε ἀπὸ κεί, γιὰτι αὐτὸ τὸ πιάτο εἶναι δικό μου καὶ ἐννοῶ νὰ φάω με τὴν ἡσυχία μου.

Ἡ ἴδια σιωπῇ. Ἀκίνητος ὁ μπουλούκος, ἀκίνητος καὶ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μου.

Θύμωσα φοβερά, ὅπως θυμῶνουμε καμμιὰ φορὰ εμεῖς οἱ γάτοι. «Θὰ τοῦ

οιχτῶ καὶ ἄς γίνῃ δετ γίνῃ!» εἶπα μέσα μου. Κι' ἀκρότητος, δομησα ἀπάνω στὸν ἀγνωστο σκύλο.

Ἄλλὰ, περιεργοὸ πράγμα! Με τὴν πρώτη σπρωξιὰ πού τοῦδωσα, ἀντὶ νὰ τραβηχτῇ ἢ νὰ δομήσῃ καὶ αὐτὸς ἀπάνω μου, τινάχτηκε ψηλὰ σὰ λαστιχένιο τόπι! Ἦστερα ἔπεσε κάτω, ἔκαμε γ κ ε λ καὶ πάλι τινάχτηκε ψηλὰ. Δὲν ξαναεἶδα ποτὲ σκυλὶ νὰ κίνηῃ ἔτσι!

Μ' ὄλη μου τὴν ἐκπληξῇ, ὁ θυμὸς δὲν μοῦ εἶχε περᾶσει. Ἐτρεξα, τὸν ἔφρασα, τὸν ἔπιασα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν δαγκώνω καὶ νὰ τὸν πετῶ πότε ἀπὸ δῶ καὶ πότε ἀπὸ κεί.

Αὐτὸ βάσταξε κάμπουσο. Με εἶχε πιᾶσει λύσσα, μανία. Κι' ἄξαφνα—ἄλλο

παράξενο; Είδα το σκύλο να μικραίνει, να λιγνεύει, να μακραίνει, να μαλακώνει, να γίνεται σά σουπιά! Τόν σκουνοτούσα, μα δεν πετιόταν παά-ψηλά. Κοιτόταν χμάο σάν φόβος.

Τάχασα. Τόν σκότωσα; Ψόφρησε; Κι' έλυσε κιόλα, σε μιá στιγμή; Στεκόμουν και τόν κοιτάζα με μεγάλη άπορία, όταν άκουσα ένα πιχτιό γέλιο γνωστό μου. Ήταν τó γέλιο του Τοτού, που έρχόταν απ' τó κερβόλι. Άμέσως κάτι μυρίστηκα και κρύφτηκα πίσω από ένα δέντρο.

Άπό κεί είδα τόν καλό σου τόν Τοτό να σηκώνει από χμάο τό... λείψανο του σκύλου; να βάξει την ουρίτσα του στο στόμα του, και να φουξέ, να φουξέ, για να τό... φουσκώση! Τότε κατάλαβα. Ο έχθρός μου δεν ήταν παρά ένας σκύλος από λάστιχο. Ένα παιχνιδιό του κ. Τοτού, που μου τόβαλε κεί για να με τρομάξει. Καθώς τό πετούσα από δω κι' από κεί, φαίνεται πως λασκάρησε τó βούλωμά του, ξέφυγε από μέσα ό άέρας και ξεφουσκώσε. Κι' ό κ. Τοτός τόν φούσκωνε ίσως για να μου παίξει κι' άλλη φάρσα.

Μά ναί, τώρα πιά που ήξερα... (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΘΥΣΙΑ

Είχε πιά νυχτώσει... Ο μικρός Άντρέας άρχισε ν' απελπίζεται. Πότε θά-φτανε πιά; Για μιá στιγμή τένωσε τ' αυτιά του. Τού φάνηκε πως άκουγε από μακριά κάτι βουητά. «Βέβζζζ!» τού φώναζε ό άέρας που σφύριζε φτωχέ Άντρέα, θαρρώ πως άρχίζεις να φοβάσαι!...

Κι' αλήθεια τό παιδί προχωρούσε διασταχτικά μέσα στη νύχτα. Κάθε τόσο στεκόταν φοβισμένο.

— Κάτι ούρλιάζει. Χριστούλη μου, βοήθα με!

Άρχισε να τρέχει, μα τό χιόνι τόν εμπόδιζε. Τάχα δεν ήταν κάτι μεγάλο, αυτό που είχε αποφασίσει; Να φύγει, να φύγει για να πάη να βρή τροφή; Μά ποδ; Και πώς; Στο νου του στριφογύριζαν χίλιες σκέψεις. Δείλιαζε...

— Να γυρίσω πίσω;... άναρωτιόταν. Μά ύστερα έδλεπε μπροστά του μιá φτωχή καλύβα. Έκει μέσα ήταν ένας γέρος και μιá γριά, δυό αγαπημένα πρόσωπα χλωμά και κρια από τό χιόνι κι' από τήν πείνα.

Δυό πρόσωπα, που άλλοτε είχαν γύρει γελαστά πάνω απ' τ' όρριανό άρρωστημένο κεφαλάκι και τού ξανάδωσαν τή ζωή. Τό μάζεψαν σχεδόν απ' τó δρόμο, τό φύλαξαν απ' τό χάρο, κι' αυτό που δέ θυμόταν τίποτε άλλο στον κόσμο όσο αυτό τό έπεισόδιο, άγίτησε τό δυό γλυκά πρόσωπα περισσότερο κι'

— Θα πάω εγώ! — Όχι, έσύ, στενάξανε θλιβερά, μη έσύ, χρυσό μας παιδί, και σε χάσουμε. Ξεχνάς τó κρύο, τούς κακούς ανθρώπους, τούς λύκους;

Τό πήρανε κοντά τους και τό χαιδέυανε κλαίγοντας. Μά εκείνος δεν ήθελε τίποτα νακούση.

— Μη λυπάστε, τούς είπε. Κάμετε ύπομονή. Σε λίγο θα είμαι έδω με τό τρόφιμα. Πρέπει να πάω! Είμαι μεγάλος και δεν παθαίνω τίποτα!

Πήγε κοντά, τούς φίλησε τόσο γλυκά, σά να τούς έδλεπε για τελευταία φορά. — Σε λίγο θαμαι έδω. Θανάψουμε μιá μεγάλη φωτιά και θα μαζευτούμε γύρω της να φάμε.

Έρριξε ένα τριμμένο παλτό στην πλάτη του κι' άνοιξε τήν πόρτα με δυσκολία. Βγήκε. Βουτήχτηκε ως στά μιá στο χιόνι. Ένοιωσε ένα τσουχτερό άνατριχιασμα.

— Θεέ μου! Έκανε τό σταυρό του κι άρχισε να προχωρεί. Πλάφ... πλάφ... τά παπούτσιά του χωνόντανε όλόκληρα μέσα στο χιόνι. Έτσι πήγαινε. Είχε φύγει νωρίς και τόν έφτασε ή νύχτα. Και τώρα; Πόσο μακριά τού φαινόταν και πως φοβόταν! Ο άνεμος βοούζε τρομαχτικά, τά σκοτάδια ήταν άτέλειωτα, ό δρόμος δύσκολος πολύ. Μά να, ξάφνου πέρα κεί φάνηκε ένα φώς. Είναι, δεν είναι φώς; Μά ναί, ναί, ό μικρός Άντρέας διευθύνεται προς τό εκεί γιομάτος έλπίδα.

Σε λίγο χτυπάει τήν πόρτα του μαγαζιού τού μπαρμπα Θανάση. Τι καλά! Θά τού δώση. Είναι καλός αυτός και δέ γυρεύει τόν παρά μπροστά.

— Καλησπέρα, μπαρμπα-Θανάση, νά-χης καλό, δώσε μας κάτι να φάμε και κοντέψαμε να πεθάνουμε απ' τήν πείνα. Μη ρωτάς, φέτο δεν είχαμε πολλά λεφτά και μάς σώθηκαν τά τρόφιμα. Τό χιόνι έπεσε πολύ.

Τό αγαθό πρόσωπο τού μπακάλη πλημμύρισε από οίκτο. Άρπαξε ένα καλάθι και τό γέμισε ξεχειλο με διάφορα τρόφιμα. Έβαλε από όλα. Ψωμί, τυρί, αυγά, ως και κρασί κόκκινο ακόμα. Ο μικρός Άντρέας, γιομάτος χαρά, είναι έτοιμος να φύγει. Ο μπακάλης τόν κοιτάζει παράξενα.

— Έ, Άντρέα, τού λέει. Μπας κι' εχεις σκοπό να πεθάνης απ' τό κρύο; Που θα πάς τέτοια ώρα, παιδί μου; Κάτσε να ξεμερώση.

— Όχι, μπαρμπα Θανάση, πρέπει να φύγω. Οι καλοί μου γονείς πεινάνε και πρέπει να τούς πάω κάτι, γιατί είναι γέροι κι' άδύνατοι κι' είναι φόδος.

Κι' έκανε πάλι να φύγει.

— Όχι, τού είπε, είσαι βρεμμένος. Κάτσε τουλάχιστο να στεγνώσης.

Ο Άντρέας κίθησε κοντά στη φωτιά. Μά δεν ήταν ήσυχος. Αν ή μητρούλα του δεν μπορούσε να βαστάξει ως τού πρωί, ξεκατημένη έπως ήταν; Τι να κάνει; Ο μπακάλης έδωσε τά φωτιά και πήγε να κοιμηθί. Τά μάτια τού Άντρέα κλείσανε. Τώρα κοιμάται βαθείά. Μά τά χαρακτηριστικά του είναι τρομαγμένα, αλλοιωμένα, σά να βλέπη κανένα κακό όνειρο. Έξφνου ξυπνά, τρίβει τά μάτια του. Είδε ένα κακό όνειρο. Ένα μαύρο πουλί που χύμηξε να τόν κατασπαράξει. Τι να σημαίνει τάχα; Ο νους του πέταξε στην καλύβα. Πρέπει να φύγει κιόλας γρήγορα. Τά δυό γεραντάκια θάγωνισούν πότε να φτάση.

Σηκώθηκε σιγά-σιγά και δοκίμασε να νοίξη ή μικρή πορτούλα, κι' ω τού θαύματος! ή πορτούλα δεν ήταν φαίνεται καλά κλεισμένη κι' άνοιξε. Ο Άντρέας χύθησε έξω στο σκότος με τό γέμάτο καλάθι. Τώρα δεν τού φαινόταν πιά καθόλου τρομαχτικό τό σκοτάδι. Ίσως γιατί τό είχε συνειθίσει από πριν.

Ίσως γιατί τώρα γύριζε σπίτι με τήν έλπίδα στην καρδιά. Θά τούς πήγαινε φαγι. Θά τούς έδινε τή ζωή. Και βιαζότανε να φτάση. Προχωρούσε κι' όλο προχωρούσε, χωρίς κανένα φόβο, χωρίς κανένα διαταγμό. Τώρα τό βούισμα τά-βέρμου είχε πάψει. Φυσούσε ένα έλαφρό αέρακι και τόν χάλδανε σά να τούλεγε: «Τι καλό παιδί που είναι ό μικρός Άντρέας! Τι καλό παιδί που είναι ό μικρός Άντρέας!» Μά και μέσα του τάχα δεν τήν άκουγε αυτή τή φωνή; ναί, και μέσα του κάτι τού φώναζε: «Μπράβο! μπράβο Άντρέα!» Περιπάτησε ακόμα πολύ. Περπατούσε ακόμα.

Μακρινές μόλις άκούονταν φωνές τών πετεινών. Τι χαρά, σε λίγο θα ξεμερώση! Σε λίγο θάναϊ στη φτωχή τους καλυβούλα και θα μοιράζει στην καίμενη τή μαμά του τό ψωμί, τό τυρί και τ' αυγά, και με τό φτωχό του τόν πατέρα θα τσουγγρίζη τό ποτήρι με τό κρασί, και θα πιη κι' αυτός λιγάκι για δύναμη. Θ' ανάψουνε μιá μεγάλη φωτιά κι' όλοι μαζί θα πιούνε εις υγείαν του. Τό χλωμό πρόσωπο τής μαμάς του θα γίνη τριανταφυλλι και τού πατέρα του κατακόκκινο, κι' οι δυό μαζί θα τόν φιλήσουν και θα τού πουνε κλαίγοντας:

— Έχε τήν ευχή μας, παιδάκι μου. Μας έσωσε τή ζωή!

Ο, τι άνέκφραστη ευτυχία!

Μά τί είναι αυτό τό ούρλισμα; Τι νάνα τάχα; Όχι, όχι δεν είναι δυνατό. Άρχίζει τώρα να θαμποφέγγη και ω, Χριστέ μου, από μακριά κάτι φαίνεται να κουνιέται προς τή διεύθυνση τού παιδιού.

— Ένας λύκος!... Ο Άντρέας βιάζει μιá φωνή και πέ-

φτει κάτω άδύνατος... Μά ύστερα πέρνει θάρρος. Σηκώνεται γρήγορα κι' αρχίζει να τρέχει όσο τού επιτρέπουν τά παιδικά τόν πόδια και τό χιόνι. Μά ό λύκος προχωρεί με σταθερά βήματα ίσια σ' αυτόν. Τόν έχει δει πιά, είναι άργά... Ο μικρός Άντρέας, σάν μαγγητισμένος, στέκεται, γονατίζει να κάνει τήν προσευχή του. Δέ θα πεθάνη σε λίγο;...

Η αυγή μόλις άρχίζει να ροδίζει, ό οδρανός να καθαρίζει, τό χιόνι ν' άργολυώνη... Σηκώνει ψηλά τά μάτια του.

— Θεέ μου πόσο θα ήθελε να ζήση ό μικρός Άντρέας. Ποτέ του δεν είχε αγαπήσει τή ζωή, όσο αυτές τις λίγες στιγμές που έννοιθε τό θάνατο τόσο κοντά του...

Και να, ένα ξύλο χοντρό! Μην τού τστέιλε τάχα ό Θεός, για να τόν σώση; Δέν είναι μεγάλος, μα είναι γερός και θέλει να ζήση. Άφίνει τό καλάθι, πιάνει γερά τό ξύλο, και τή στιγμή που ό λύκος είναι σχεδόν πλάι του, τό κατεβάζει με δύναμη στο κεφάλι του ζώου. Μία κρυνή τρομερή άκούστηκε και τό ζώο είχε πληγωθεί, μα δέ σκοτώθηκε.

Άγγιος, δυνατός ακόμα, ό λύκος όρμα πάνω στο σώμα τού παιδιού κι' αρχίζει να τό δαγκώνει παντού. Στο στήθος, στο χέρι, στο πόδι.

Ο Άντρέας παλεύει άκόμη να σωθί, χώνει με τό γερό του χέρι τό ξύλο στο στόμα τού ζώου τόσο όρμητικά, που έκείνο πέφτει σχεδόν άναίσθητο.

Τότε ό Άντρέας άρπάζει τό καλάθι κι' αρχίζει να τρέχει σάν τρελλός. Τό ένστικτο τής ζωής τού δίνει ύπεράνθρωπη δύναμη. Έχει τρέξει τόσο που κοιτάει να φτάσει. Μά τό αίμα που τρέχει απ' τις δαγκωματιές τόν έχει έξαντλήσει. Αισθάνεται πως χάνει τις δυνατόειες του, πως τόν εγκαταλείπει ή ζωή. Γύρισε πίσω μιá στιγμή και είδε μιá κόκκινη γραμμή πάνω στο χιόνι. Ήταν τόσο κουρασμένος, που ήθελε να πέση πάνω κεί και να ξεκουραστή για πάντα. Μά μπροστά του προβάλλει ή ποθητή καλύβα. Έκανε ακόμα μιá προσπάθεια και ούρθησε ως τήν πόρτα. Τήν έσπρωξε σιγά, έχυσε μέσα τό καλάθι με τά φαγιά κι' άκούμπησε τό κεφάλι του στο άνοιγμά της.

— Ποιός είναι; ρώτησαν δυό νυσταγμένες γέρικες φωνές.

Μά κανείς δεν απάντησε. Ο μικρός Άντρέας είχε πεθάνει.

ΜΑΡΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΠΕΡΣΙΚΟ Σ. ΦΥΛΛΟ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Πέρασαν τρία χρόνια από τότε. Ο Ναρέτο είχε γίνει ένα γερό κι' ώραιό παλληκάρι κι' ή Πάλλια ήταν τ' ωραιότερο κορίτσι τού Ίσπαχάν, έκτός από τή Φίδια, τήν ωραία βασιλοπούλα. Ένα βράδυ, ή καλή κυρά Λάδια, ή μάνα τού Ναρέτο, είπε:

— Γιέ μου, με πήρανε πιά τά χρόνια και δέ θ' άργήσω να κλείσω τά μάτια μου. Θέλω να προφτάσω να σε ίδω παντρεμένον και να πιάσω στα χέρια μου άγγονάκια. Πές μου ποιά κοπέλλα θέλει ή καρδιά σου, να πάω στον πατέρα της να τή ζητήσω.

— Α, μητέρα, είπε ό Ναρέτο, εγώ θέλω να πάρω τήν κόρη τού άφέντημου τού Ραμέτι, που είναι δμορφη σάν τ' αστρο τής αυγής κι' ήσυχη σάν τ' άσπρο τ' άρνί. Μά ό άφέντης είναι κακός, ξέρω πως μόνο σ' έναν πλούσιο άρχοντα θα τή δώσει τήν κόρη του.

Η καλή μάνα μάζεψε τό θάρρος της και πήγε στο Ραμέτι και τού ζήτησε τήν κόρη του για τό γιό της, που ήταν έργατικό κι' αξιο παλληκάρι. Μά ό σκληρός ξυλέμπορος άγρίεψε και λίγο έλειψε να δώξη τή γριά με τις κλωτσιές. Και τόσο τόν έπνιξε ό θυμός, ώστε μόλις έτυχε να βρη στο δρόμο τό γείτονά του, τόν άρχοντα Καριές, κάθισε και τού εξιστόρησε τό θράσος που είχαν αυτοί οι άπένταροι να τού ζητήσουν τήν κόρη του, μιá άρχοντοπούλα!

Ο Καριές, όταν γύρισε στο σπίτι του, σκέφτηκε ότι κάτι μπορούσε να όφελθί απ' αυτή τήν ιστορία. Πήρε λοιπόν τόν έπιστάτη του και πήγε και βρήκε τό Ναρέτο:

— Άκου δώ, παλληκάρι μου, τού είπε. Μαθαίνω πως θέλεις να πάρης τήν κόρη τού Ραμέτι και δέ στη δίνει, επειδή είσαι φτωχός. Έβρω όμως πως ό Ραμέτι θα σου τήν έδινε, αν είχες δέκα χιλιάδες παράδες περιουσία. Έλα λοιπόν μαζί μου, όπόγραψε χαρτί πως μου πούλας τό Φακίου και σου δίνω άμέσως τις δέκα χιλιάδες και πέρνεις άμέσως τήν κόρη που σου άρέσει.

— Άφέντη Καριές, απάντησε ό Ναρέτο, εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σου, μα τό Φακίου δεν τό πουλώ.

Ο Καριές έφυγε άφριζοντας από τό κακό του.

— Να πάρη ό διάβολος! είπε. Και τήν ψυχή μου άκόμη θα πουλούσα στο Ντεβά (*), αν μπορούσα έτσι ν' αγοράσω αυτό τό Φακίου.

Παρευθός τότε άνοίγει ή γή και βγαίνει ένας πικνός και κίτρινος καπνός, από όπου προβάλλει ένας άνθρωπος με άσχη-

(*) Ντεβά: τό Πνεύμα τού Κακού.

μη όψη και μάτια λαμπερά σαν αναμμένα κάρβουνα.

— Με φώναξες και να 'μαι! είπε. Είμαι ο Ντεβά. Πούλησέ μου την ψυχή σου για δέκα χρόνια μετά το θάνατό σου και θα κάμω εγώ να πάρης το Φακιού. 'Αν δε θελήσει ο Ναρέτο να σου το πουλήση, θα τον χτυπήσω σκληρά και θα τον ξεκάμω.

Η συμφωνία έγινε κι' ο Ντεβά εξαφανίστηκε μέσα στον ίδιο κίτρινο καπνό, κι' εϋθός τον κατάπιε πάλι ή γη.

Ένα μεσημέρι, ο Ντεβά βρέθηκε μπροστά στο Ναρέτο. Έκεινος είδε τα φλογερά του μάτια, τον γνώρισε και γόρισε από την άλλη μεριά, αλλά το Κακό Πνεύμα πάλι ήταν μπροστά του.

— Τι ζητάς από μένα, δυνατέ Ντεβά; ρώτησε ο νέος.

— Μικρά πράγματα. Να πουλήσης το Φακιού στον άρχοντα Καραίε.

— Έχω όρκισθει στον Όρμουδζ να μη το πουλήσω.

— Εγώ, ο Θεός του Κακού, σε λύγω από τον όρκο σου.

— Σε φοβάμαι, Ντεβά, μά λατρεύω τον Όρμουδζ, και δε μπορώ να πατήσω τον όρκο μου.

— Αυτό που είπα, θέλω να γίνει. Πρέπει να όπακούσης.

— Αδύνατο!

— Τότε κι' εγώ χτυπά! Δυστυχία θα σε βρζ, και θα βαστάξη σο βαζτάει κι' ή επιμονή σου

Κι' ο Ντεβά μουρμούρισε κάτι λόγια μαγικά κι' εξαφανίστηκε.

Όταν γόρισε ο Ναρέτο στο σπίτι του, το βρήκε ραγισμένο σαν ύστερ' από τρομερό σεισμό. Η μάννα του κι' ή αδελφή του έκλαιγαν καθισμένες στο κάτφυλι. Τα λουλούδια από τον κήπο είχαν χαθεί όλα και τίπορα ήταν γεμάτος από κάτι άγνωστα άγκαθερά χαμόδεντρα,

που πρώτη φορά τάβλεπε στα μάτια του.

Το καλό παιδί παρηγόρησε τις γυναίκες, έφερε μαστόρους, διόρθωσε το σπίτι κι' άρχισε να ξερριζώνη τ' άγκαθια, για να καλλιεργήση από την άρχή τον κήπο του. Μά τ' άλλο πρωί, το σπίτι ήταν πάλι ραγισμένο και τ' άγκαθια είχαν ξαναφύτρωσει. Τότε κατάλαβε ότι με τη δύναμη του Πνεύματος δε μπορούσε να τα βγάλη πέρα.

Κάθησε άπελπισμένος κι' ή καρδιά σιάστηκε ένας άνθρωπος ώραιος σαν την χαραυγή κι' είπε:

— Καλέ μου Ναρέτο, ού 'σαι ο εύεργέτης μου. Όταν ήμουν στη γη, πριν γίνω Πνεύμα (ένα από τα Πνεύματα του Καλού), με συμπόνεσες και μου κάμες καλό. Τώρα με φώναξες. Τι θέλεις να κάμω για σενα; Είμαι ο δ' Ιζέτ Νιγάρ (*).

Ο Ναρέτο το διηγήθηκε τη συμφορά που τον είχε βρει.

— Ένα Καλό Πνεύμα, είπε ο Ιζέτ Νιγάρ, δε μπορεί να έκμηδενίση τη συμφορά που στέλνει ένα Κακό Πνεύμα, αλλά μπορεί κάπως να τη διορθώση. Έμεις μπορούμε από το κακό να βγάλουμε το καλό, κι' από τ' άσχημο το ώρατο.

Έμεις οδηγούμε τους γιατρούς να βγάλουν γιατρικά από τα χειρότερα δηλητήρια.

— Είμαι άπολύτως άπιστος, αλλά δε θέλω να χάσω τον κήπο μου. Βγάλε μου τα άγκαθια, να πουλήσω το Φακιού στον άρχοντα Καραίε.

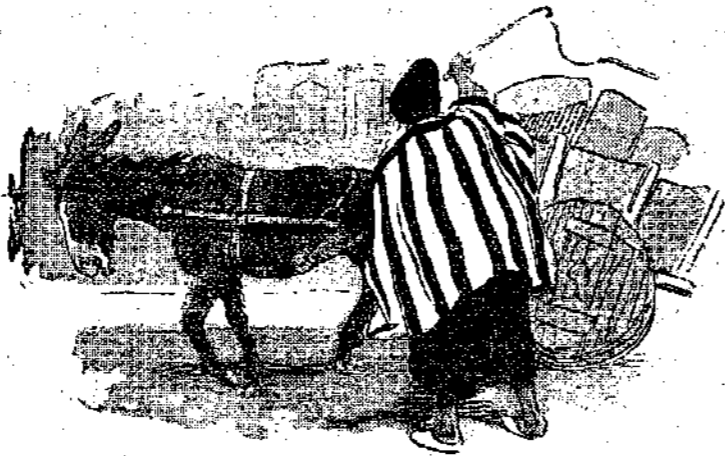
— Αδύνατο!

— Τότε κι' εγώ χτυπά!

Δυστυχία θα σε βρζ, και θα βαστάξη σο βαζτάει κι' ή επιμονή σου

Κι' ο Ντεβά μουρμούρισε κάτι λόγια μαγικά κι' εξαφανίστηκε.

Όταν γόρισε ο Ναρέτο στο σπίτι του, το βρήκε ραγισμένο σαν ύστερ' από τρομερό σεισμό. Η μάννα του κι' ή αδελφή του έκλαιγαν καθισμένες στο κάτφυλι. Τα λουλούδια από τον κήπο είχαν χαθεί όλα και τίπορα ήταν γεμάτος από κάτι άγνωστα άγκαθερά χαμόδεντρα,

«Όλημέρα τον χτυπά ο' άφεντικό του...» (Σελ. 187, στ. β').

«Ήταν τριαντάφυλλα!» (Σελ. 187, στ. α').

«Μά ο σκληρός ξυλέμπορος άγρίεψε...» (Σελ. 185, στ. γ').

του σφγγόταν και ταύρχονταν δάκρυα στα μάτια.

Η Πάλια τότε είπε:

— Ναρέτο, θυμάσαι τί σου είπα ο γέρος που σου δωσε το ραβδί; 'Αν βρεθείς σε μεγάλη στενοχώρια ή κίνδυνο, να τον φωνάξης. Καιρός να δοκιμάσουμε τη δύναμή του.

Ο Ναρέτο πήρε το ραβδί, το χτύπησε κατά γης και φώναξε: Μπελάμ, Τελάμ, Σελάμ!

Δέν είχε τελειώσει αυτά τα λόγια κι' άκούστηκαν δυνατά φτερουγίσματα στον άέρα. Εϋθός ύστερα παρου-

κι' έμεις βγάλουμε από τις σιχαμερές κάμπιες τις ώραιότερες παταλούδες... Δοιπόν, το σπίτι σας θα μένη ραγισμένο. Μά εγώ θα το στερεώσω, ώστε να μην έχη φόβο ποτέ να γκρεμισή, και θα βάλω κισσούς να σκεπάσουν τα ραγίσματα. Και σ' αυτά τα άγκαθερά χαμόδεντρα, θα βάλω να βγουν ώραια λουλούδια, που πρώτη φορά θα τα ίδουσι οι άνθρωποι και θα σάς φέρουν πλούτη πολλά... Κι' αν πάλι με χρειαστήτε, φωνάξετέ με κι' είμαι άμέσως κοντά σας.

Κι' ένθ' ο Ιζέτ Νιγάρ άπλωνε τις φτερογες του κι' εξαφανίζονταν, ένα λευκό σύννεφο σκέπασε για μιά στιγμή και σπύτι και κήπο και περιβόλι. Κι' όταν διαλύθηκε, οι τρεις καλοί άνθρωποι είδαν το σπίτι τους στερεωμένο και όμορφα στολισμένο με κισσούς.

Μά όταν γόρισαν κι' είδαν τον κήπο, δέν πίστευαν τα μάτια τους. Πάνω σ'

(*) Έν' από τα Πνεύματα του Καλού.

άγκαθερά χαμόδεντρα είδαν λουλούδια πρωτοφανέρωτα. Άλλα κατακόκκινα άλικα, άλλα ρόδινα σαν τής κοπέλλας το μάγουλο, άλλα λευκά σαν το χιόνι, κι' άλλα κίτρινα σαν το χρυσάφι.

Ήταν τριαντάφυλλα!

Έμειναν πολλά άγκαθια πάνω σε κάθε δεντράκι, μά τί ήταν αυτά μπροστά σ' εκείνα τα θαυμάσια λουλούδια! Γιαυτό, παιδιά μου, δέν πρέπει να λέτε ότι «τα τριαντάφυλλα έχουν άγκαθια» αλλά ότι «τα άγκαθια έχουν τριαντάφυλλα». Σ' όλα τα πράγματα, πρέπει να βλέπουμε περισσότερο το καλό, παρά το κακό.

Όταν, την άλλη μέρα, πήγε στην πόλη ή Πάλια και πούλησε τα τριαντάφυλλα, οι δυο άρχοντισσες που τ' άγόρασαν πήγαν άμέσως στο παλάτι κι' έδειξαν στη Φίδια τη βασιλοπούλα τα ώραια αυτά λουλούδια, που πρώτη φορά τάβλεπε μάτι ανθρώπου. Η βασιλοπούλα μαγεύτηκε τόσο πολύ, ώστε πήγε μόνη της με την άκολουθία της στον κήπο τής Πάλιας κι' άγόρασε ένα σωρό

κι' άφισε πολλούς χρυσούς «παράδες».

Ύστερα έμαθε κι' ο βασιλιάς ότι στο βασίλειό του πρωτοφύτρωσε αυτό το θαυμάσιο λουλούδι, και πήγε κι' αυτός και το θαύμασε κι' έστειλε προσβείες στα γειτονικά βασίλεια να διαλαλήσουν ότι στη χώρα του φύτρωσε ένα λουλούδι, που θα ήταν στο έξηξ ο βασιλιάς των λουλουδιών.

Στο Ναρέτο έδωσε ένα μεγάλο χτήμα κι' έναν άρχοντικό τίτλο. Κι' ο άρχοντας Ραμέτι δέν άρνήθηκε πιά τώρα την άόρη του στο άξιο παλληκάρι.

Ο κακόμοιρος όμως ο Καραίε είχε ύπογράψει συμφωνία με το Κακό Πνεύμα και δέν μπόρεσε να γλυτώση. Πέθανε άπ' το κακό του σε λίγο κι' ή ψυχή του μπήκε στο σώμα ένός γαϊδάρου, που δλη μέρα τον χτυπά τ' άφεντικό του και τον βασανίζει. Δέκα χρόνια θα βαστάξουν αυτά τα βάσανά του, κι' ύστερα θα λυτρωθή κι' αυτός και θα πάει με τις άλλες ψυχές των δικαίων.

(Απ' το Γαλλικό)

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΑΕΡΟΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ένθ' JULES CHANCEL

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Γιατί το θύμιζε την ήμέρα που πέρασε μιά τέτοια τρεμούλα έξ αιτίας της και έξ αιτίας του αδελφού της. Μά σε λίγο έπαψε να δίνη πιά προσοχή στη μικρή, που με το πρόσχημα πως έκανε τη δουλειά της, μπεινόδωνε στη φυλακή σά στο σπίτι της. Καίταζε με κάθε τρόπο να δημιουργεί εύκαιρίες για να κλησιάζη το δυστυχισμένο μικρό φίλο της, και μιά μέρα κιάλας πρόφτασε να του πη να έχη θάρρος, γιατί οι φίλοι του έβαζαν όλα τους τα δυνατά για να τον βγάλουν από εκεί μέσα.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Δελφίνος πήρε νέα ζωή. Η καθήμερήν ή επίσκεψη τής Νανέττας ήταν ή μόνη του χαρά. Ήταν ή έλπίδα που έμπαινε μαζί της μέσ' στη φυλακή του. Κι' έπειτα, ή πονηρή μικρούλα, πρόσχε πάντα και κατόρθωνε, με μοναδική τέχνη, να έκμεταλλευεται και τις παραμικρότερες εύκαιρίες για να πετάξη ένα λογάκι στον Δελφίνο ή να του χώση στα χέρια ένα παιχνιδάκι ή καμιά καραμέλλα.

Στη σκάλα, αντίκρυ στην πόρτα του Σιμόν, βρισκόταν κρεμασμένη μιά μεγάλη λάμπα που το καθάρισμά της το είχε αναλάβει αποκλειστικά ή Νανέττα. Δοιπόν, καμιά λάμπα δέν καθαριστηκε και συγυρίστηκε ποτέ με μεγαλύτερη προσοχή μά και με περισσότερο χάσομερι. Ώρες δλόκληρες χάσομερούσε ή Νανέττα σκαρφαλωμένη πάνω στην ξύλινη σκάλα της και κάνοντας πως πάστρευε τα γυαλιά του φαναριού, πραγ-

ματικά όμως δέν έκανε παρά να παραμονεύη τη στιγμή που ή πόρτα θ' άνοιγε και ο Σιμόν θάβγαινε από μέσα. Κάθε μέρα έβγαινε τακτικά την ίδια ώρα από το διαμέρισμά του για να πάη να πάρη την έφημερίδα του άπ' το θυρωρείο. Τότε, γρήγορα-γρήγορα ή Νανέττα κατακυλούσε άπ' τη σκάλα και έτρεχε μέσα να βρζ το Δελφίνο.

Στά λίγα αυτά λεπτά, τα δυο παιδιά μιλούσαν με κομμένα λόγια, με τα μάτια τους καρφωμένα στην πόρτα από φόβο μήπως δούν να ξεπροβάλλη, άπ' τη μιά στιγμή στην άλλη ο φειδερός κηδεμόνας. Και κάθε φορά ο Δελφίνος έκανε την ίδια έρώτηση.

— Πότε θα με βγάλετε από δω μέσα;

— Σε λίγο, σε λίγο, άπαντούσε πάντα ή Νανέττα.

Μά παρ' δλη αυτή τη διαβεβαίωση, ο μικρός πρίγκιπας έβρισκε πως ο καιρός περνούσε πολύ άργά. Θα ίδοιμε ποιά άπρόοπτα γεγονότα ήρθαν να ό-

ποηθήσουν τις προσπάθειες του Νικόλα και τής Νανέττας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' Τό κόκκινο δελτίο

Ένα βράδυ, ή Νανέττα, γυρίζοντας άπ' το Τέμπλο, μπήκε, κατάκαρδα θλιμμένη, στο μαγαζί όπου ο Νικόλας καθόταν άφροισωμένος στη δουλειά του, και ξεσπώντας σε κλάματα, πέταξε επάνω στο τεζάκι του μιά καλαμένια σφυρίχτρα.

— Δέ θέλησε να την πάρη! Είναι πολύ άρρωστος!

Ο Νικόλας δοκίμασε να παρηγορήση την αδελφή του και τη ρώτησε τί συμβαίνει. Έκεινή τότε του είπε, πως για πρώτη φορά από τότε που πήγαινε στο Τέμπλο, ο Δελφίνος δε θέλησε να τής μιλήση. Ήταν πεσιμένος στο κρεβάτι του, άμίλητος, κατάχλωμος, και ούτε ένα νόημα δέν τής έκανε.

— Θα πεθάνη, θα πεθάνη δίχως άλλο, είπε ή Νανέττα άπελπισμένη.

Τα παιδιά είχαν άφροισωθεί τόσο πολύ στην κουδέντα τους, που δέν πρόζεζαν ότι ένας άνθρωπος είχε τρυπώσει άθόρυβα στο μαγαζί τους άπ' τη μισανοιγμένη πόρτα, κι' ότι στεκόταν άκούνητος μέσ' στο σκοτάδι, παρακολουθώντας τη συζήτησή τους με τη μεγαλύτερη προσοχή.

— Αν ο Δελφίνος είναι άρρωστος όσο μου λές, έκανε ο Νικόλας στενοχωρημένος, θα είναι αδύνατο να τον βγάλουμε άπ' το Τέμπλο.

— Στο έλεγα εγώ, στο έλεγα, φώναξε ή Νανέττα με κλάματα. Άφήσαμε και πέρασε πολύς καιρός και τώρα είναι βιά άργά.

Τη στιγμή αυτή ο Νικόλας ένόμισε πως άκουσε έναν έλαφρό

«Ένας άνθρωπος στεκόταν άκίνητος στο σκοτάδι...» (Σελ. 187, στ. γ').

θύροβο. Έστριψε το κεφάλι του ξαφνικά και αντίκρυσε τον άγνωστο, που με το φυσικώτερο τρόπο του κόσμου του παρουσίασε ένα ζευγάρι παπούτσια για διόρθωμα. Ο Νικόλας άναψε τη λάμπα του, παρατηρώντας

μέ προσοχή τὸν μυστηριώδη πελάτη του και προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ ἀπ' τὴν ἐκφρασὴν τοῦ ἄν εἶχε ἢ ἔχει ἀκούσει τὴ συνομιλία τους. Πρόσεξε δὲ ὁ ξένος κύριος δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ τελεῖον ποῦ ἐπέκρινε του ξεχωρίζε ἕνα κόκκινο χαρτί. — τὸ δελτίο ἐλευθέρως εἰσόδου ποῦ εἶχε πετάξει ἡ Νανέττα διπλα στὴ σφυρίχτα.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας ἐπερτε ἀπλετο ἐπάνω στὸ χαρτί ὅπου ἦταν γραμμένα:

Κοινότης Παρισίων

Φυλακὴ τοῦ Τέμπλου

Τῆ 25ῃ τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ ἔτους Β' τῆς Δημοκρατίας. Δελτίον ἐλευθέρως εἰσόδου διὰ τὸν παλιὴν Ρεμψὴ, φανοῦρον, καὶ τὸν βοηθὸν του.

Υπογραφή: Δουμπέν, ἀντιπρόεδρος Ντόρα, Κυμπίερ, γραμματεῖς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΙΔΑΝΙΚΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΥΛΑΓΩ ἀπὸ καιρὸ ἕνα γράμμα τῆς Δέλιας, ποῦ μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ Διάπλασις, ἐπειδὴ ἔγραψε γιὰ κάποιον ζήτημα ποῦ εἶχε ἀνακινήσει τότε κάποια Ἐπιστολή μου. Τποσὲν ἄλλοι μάλιστα νὰ γράψω ἀπάνω σ' αὐτὸ καὶ μίαν ἄλλη Ἐπιστολή, συμπληρωματικὴ νὰ ποῦμε, ὅπως τὸ ζήτησε ἡ Δέλια. Ἀλλὰ πότε τοῦτο, πότε καίνο παρουσιάζονται, πὺ ἐπίκαιρα θέματα, πὺ βιαστικά, καὶ μ' ἕκαναν νὰ τὸ ἀναβάλω. Δὲν τὸ ξεχνούσα ὅμως. Καὶ σήμερα, πὺ δὲν εἶχα τί ἐπίκαιρο νὰ σὲς γράψω—γιὰ τὴν πρώτη μὴ αὐτὴ καλοκαιριὰ ποῦ θὰ περάσῃ; ἢ γιὰ τὴ γρίππη ποῦ πέρασε;—ἐφαξα, βρήκα τὸ γράμμα τῆς φίλης μας καὶ τὸ ξεαναδιάβασα. Τί ὄρατο ποῦ εἶναι καὶ τί σωστά πράγματα ποῦ λέει! Ἀλλ' ὡς ἀντιγράψω καλύτερα ἔλο αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ μὲς ἐνδιαφέρει:

«... Καὶ τώρα ἐρχομαι σ' ἕνα ἄλλο ζήτημα. Διάβασα μὲ προσοχὴ τὴν ὄρατα Ἐπιστολὴ τοῦ σεβαστοῦ μας κ. Φαίδωνος ὅπου, μιλώντας γιὰ τὴ Δορελάτ, ποῦ μὲς ἔκαμε τὸ Σῆμα, πλέκει τὸν ὅμο τῆς ἐργαζόμενης Γυναίκας. Συμφωνῶ μὲ ὅσα λέει καὶ ὑπερθεματίζω. Γιατ' εἶναι ὄρατο γιὰ ἕνα νέο κορίτσι νὰ ἐργάζεται σοβαρὰ, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία του, ἀντὶς νὰ σπαταλᾷ τὸν καιρὸ του σ' ἐλαφρότητες, ὅπως συχνὰ συμβαίνει δυστυχῶς μὲ τὰ πλούσια κορίτσια. Εἶναι ὄρατο ἢ κάθε νῆα νὰ μάθῃ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὴ ζωὴ ὡς ἄτομο ποῦ ὀφείλει κάτι νὰ δώσῃ στὴν κοινωνία κ' ὄχι ὄλο νὰ παίρνῃ ἀπ' αὐτὴ! Ἀλλὰ θὰ ἤθελα, ἔπειτα ἀπ' τὴν Ἐπιστολὴ αὐτὴ, νὰ κολουθῆσῃ καὶ μὴ ἄλλη, ὅπου μὲ τὴ δική του ἀπαράμιλλη μαεστρία, νὰ

μιλᾷ καὶ γιὰ τὰ καθήκοντα τοῦ κοριτσιοῦ σὺ σπῖτι καὶ στὴν οἰκογένεια! Νομίζω πὺς αὐτὰ τὰ καθήκοντα προηγούνται ὄλων τῶν ἄλλων, καὶ αὐτὴ μου τὴν πεποίθησῃ ἔρχεται νὰ ἐπικυρώσῃ κ' ἢ δῆλωσῃ τῆς καλῆς μας Δορελάτ, ποῦ ὁμολογεῖ πὺς ἀγαπάει καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὸ νοικοκυριό. Ἡ γυναίκα νὰ εἶναι πρώτη γυναίκα, μὴ γυναίκα ὁμιως φωτισμένη, μορφωμένη, πρακτικὴ, ἐργατικὴ, ἔχοντας τὴ δύναμη νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν δράσῃ τῆς σὲ μὴ ἀκτίνια ἀρκετὰ μακριὰ μὲσα κ' ἔξω ἀπ' τὸ σπῖτι. Κι' ὅταν δὲν ἔχει τί ἄλλο νὰ κάνῃ, ἢ ὅταν ἔχει ἀνάγκη ἀντὶ νὰ γίνετα ἕνα ἄχρη στο, γελοῖο κοσμίμ... τέρας, νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ ζωὴ τῆς καὶ τῶν δικῶν τῆς».

Τὶ νὰ πὺ ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ; Συμφωνῶ κ' ἐγὼ κ' ὑπερθεματίζω. Ὅτε χρειάζεται, νομίζω, καμμιὰ ἀπαράμιλλη μαεστρία, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ καλῶς ἕνα τόσο ἀπλό κ' ὀλοφάνερο πρᾶγμα, δηλαδῆ—καὶ τὸ διατυπώνει τόσο ἐπιγραμματικὰ ἡ Δέλια!—δὲ κ' ἡ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι γυναίκα». Οἱ μόνοι ὅπως ποῦ μπορεί νὰ γίνουν ἀντίρρηση, εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ πιστεύουν ἀκόμα πὺς μὲ τὸν καιρὸ, μὲ τὴν πρόοδο, κ' ἡ γυναίκα μπορεί νὰ γίνῃ... ἄντρας. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι φυσικὸς ἀδύνατο. Ἐπίσης ποῦ μπορεί νὰ γίνουν ἀντίρρηση κ' ἐκεῖνοι ποῦ πιστεύουν πὺς μὲ τὸν καιρὸ καὶ... μὲ τὸν κομμουνισμό, ποῦ μπορεί νὰ καταργηθῇ τὸ σπῖτι κ' ἡ οἰκογένεια. Ἀλλὰ κ' αὐτὸ εἶναι πρακτικὸς ἀδύνατο. Τελευταία δοκίμασαν νὰ τὸ κάμουν οἱ Μπολοσεβίκοι στὴ Ρωσία, ἀλλὰ δὲν κατάφεραν νὰ δημιουργήσῃσαν παρὰ ἕνα στρατευμα ἀπὸ τὰ πὺ δυστυχισμένα παιδιὰ τοῦ κόσμου.

Εἶν' ἐκεῖνα τὰ μέτρητα, — ἐκατομμύρια λένε σ' ὅλη τὴ Ρωσία — ποῦ εἶτε ἔχασαν τοὺς γονεῖς τους στὴν ἀναμπουμπούλα τῶν πολέμων καὶ τῶν ἐπαναστάσεων, εἶτε οἱ γονεῖς τους τᾶπαράτησαν ἀπὸ μπολοσεβίκου ἐθνουσιαρχοῦ — «πὺ γαίνετε, τοὺς εἶπαν, τὸ Κράτος τώρα θὰ σὲς τρέφει!» — εἶτε ἐφυγαν τὰ ἴδια ἀπ' τὰ σπῖτῖα τους ζητώντας περισσότερη... ἐλευθερία. Ἡ Κυβέρνησῃ, πραγματικῶς, ἔβλησε στὴν ἀρχὴ νὰ τὰ νὰ ἀλλάξῃ. Κι' ἔδρασε πολλὰ δημόσια σπῖτια γιὰ παιδιὰ. Ἀλλὰ ποῦ μὲσα, ποῦ χρήματα γιὰ νὰ τὰ διατηρήσῃ; Καὶ ποῦ μητέρα, ποῦ στοργὴ, ποῦ φροντίδα γι' αὐτὰ τὰ χαρὰ σπῖτῖα καὶ τὰ ἔρημα παιδιὰ; «Ἐνός πόνος ξέγδαρμα» λέει μὴ παροιμία. Καὶ τὰ ἔρημα παιδιὰ, ἀγῶρια καὶ κορίτσια, κατάντησαν σὲ λίγο ζητιανιάκια, ἀλητᾶκια, λυποδυτικάκια καὶ... ἀσυχρόν ἐστὶ καὶ λέγειν. Τώρα ἡ Κυβέρνησῃ δὲν ξέρει τί νὰ τὰ κάνῃ, ποῦ νὰ τὰ βάλῃ καὶ πὺς... νὰ τὰ κρύψῃ, νὰ μὴ τὰ βλέπουν τουλάχιστο οἱ ξένοι... Μὰ κρύβονται τόσο ἕκατομμύρια παιδιὰ; Κι' οἱ ξένοι τὰ βλέπουν, φρίττουν καὶ φωνάζουν, πὺς

τὰ ἔρημα; τὰ τρισάθλια παιδιὰ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας εἶναι τὸ μεγαλύτερο στίγμα στὸ σημερινὸ εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό.

Ἐσομμένα πρᾶγματα: Τὸ ἴδιο οἶκτρο ἀποτέλεσμα θὰ εἶχαν, ἔπου κ' ἂν δοκίμαζαν νὰ καταργήσῃσαν τὸ σπῖτι, τὴν οἰκογένεια. Γιατὶ τίποτα καὶ κανένας δὲν μπορεί νὰ ἀναπληρώσῃ τὴ Γυναίκα τοῦ σπῖτιοῦ, κ' ὄχι μόνο τὴ Μητέρα, ἀλλὰ καὶ τὴ θεὰ, καὶ τὴ γαγιά, καὶ τὴ μεγάλη κῆρη ποῦ τόσο συχνὰ ἀναπληρῶναι τὴ μητέρα τῆς. Τῇ στιγμῇ λοιπὸν ποῦ ὄτε ἡ γυναίκα ποῦ ποτὲ νὰ γίνῃ ἄντρας, ὄτε νὰ καταργηθῇ τὸ σπῖτι κ' ἡ οἰκογένεια, εἶναι ζήτημα πὺς τὸ γυναικεῖο ἴδανικό εἶναι ἀκριβῶς ὅπως, μὲ λίγα χτυπητὰ λόγια, τὸ ὀρίζει στὸ γράμμα τῆς ἡ Δέλια: Κορίτσια, ποῦ γιὰ ἕνα ἢ ἄλλο λόγο, θὰ ἔθελε νὰ πομακρυνθῇ ἀπ' αὐτὸ, ἄδριο θὰ γινόνταν ἢ γελοῖο ἢ δυστυχισμένο.

Ἀς συνοψίσουμε: Μόρφωσῃ, ἀλλὰ καὶ νοικοκυριό. Γράμματα, τέχνες, ἀλλὰ καὶ μαγειρικὴ. Δράσῃ κ' ἀπέξω, ἀλλὰ πρῶτα μὲσα στὸ σπῖτι καὶ γιὰ τὸ σπῖτι. Πρακτικὴ ἐργασία γι' ἀτομικὴ ἐπάρκεια, σὲ μὴν ἀνάγκη, ἢ καὶ γιὰ διασκέδαση, γιὰ εὐχαρίστησῃ; Ἀλλὰ καὶ πρακτικὴ ἐργασία γιὰ τοὺς ἄλλους, σὲ μὴν ἀνάγκη μεγαλύτερη. Μόνον τὰ «κοσμικὰ τέρατα» πρέπει νὰ καταργηθῇ. Κορίτσια ποῦ ἐνοοῦν νὰ πασαλεῖθουν καὶ μὲ λίγες γνώσεις καὶ νὰ μὴ κάνουν ἄλλο ἀπὸ... τουαλέτες γιὰ νὰ λάμπουν στὸν κόσμο, ἂν σ' ἕμερ' ἀκόμα εἶναι ἀνεκτά, ἄδριο καμμιὰ κοινωνία δὲν θὰ τὴνέχεται.

Σὲς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΛΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀπ' τὸ σπῖτι κρυφὰ εἶχε ἐκκινήσει, μόνη τῆς, ἡ μικρὴ Σοφία, καθὼς λαμπρὸς ὁ ἥλιος ἔγειρε στὴ δύση Κύριε, παραστάσου τῆς, βοηθός!

Εἶχε ἀπ' τὸ παρῶθυρο ἀντικρῶσει πολλές φορές μακριὰ, πρὸς τὸ βορῖα, τὸ κοιμητήρι καὶ τὸ κυπριασί, ποῦ κάποτε κοιμόταν ἡ γαγιά.

Μὲ πκοῦρα δὺ γασφάλλα στὸ χέρι κ' ἕνα μὴβ παπαφίγκο στὰ μαλλιά, τὰ ξανθὰ, ποῦ τὰ χᾶιδε τ' ἀγέρι κ' ἡ στερεὴ τῆς; τὰ χρῖσικαι ἀντηλιά,

Πήγαινε μὰ ἠθελε βράδι καὶ κλανήθη καὶ τὸ σούρουπο πύκνωσε βᾶθ' ἔβιγησε ἡ καρδιά τῆς; καὶ φοβήθη πὺς μὲσ' στὴν ἄγρια νύχτα θὰ χυθῇ.

Ἀπ' τὰ οὐράνια, τὸ φῶλακ' ἄγγελό τῆς, Κύριε, στείλε γρήγορα νάρθει! Ἀς μοιάσει μὲ διαβάτη, ἕνα δικό τῆς, στὴ δύσκολη στιγμῇ νὰ τῆς σταθῇ.

Δέος ἔχ' ἡ καρδοῦλα τῆς γεμίσει καὶ σγανὰ προσεύχεται, καθὼς καὶ τὰ οὐράνια ἔχουν ἀστερία πλημμυρίσει. Κύριε, παραστάσου τῆς βοηθός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΤΑΝΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Ἀπόψε σὲς νοσταλγῆσα, ἔλατα, ποῦ καῖδενικὰ μὲ τίς πνοὲς σᾶς στοργικὰ φιλεῖτε ὄσους ποιοῦνε, καὶ μὲ θροῦματα πνιχτὰ θρηνεῖτε καὶ συντροφικὰ γῶδες ἀρνῖνετε μαζὶ μ' ὄσους φτωχοὺς θρηνοῦνε.

Ἀπόψε καλὴ ἐπόθησεν ἡ κορμασμένη μου ψυχῇ, μὴν ὀλοξᾶσερην αὐγῇ, σὲς σκοῦδες φυλλοσῖες σᾶς νὰ ἐρθῇ σκυμμένη, μοναχῇ νὰ εἰπῇ μὴν ἀσπρη προσευχῇ, γονατιστὴ σὲς γοιθικῶς θροῦσες ἐκκλησιᾶς σᾶς.

Ἀπόψε σὲς νοσταλγῆσα, ἔλατα, κ' ὄ, μὲ ποῖα χερὰ στὸς ἴσκιους σᾶς λαχταριστὰ, θὰ κλεισθῃσᾶ στὴν ἀγκάλῃ, ὄ, μὲς ἐφυγῆς μακριὰ καὶ μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ μάτια τὸ προσμένουμε νὰ μᾶς ξανάρθῃ πάλι!

Τῖς Μυροῖνη

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Βήματα πολλά, γοργὰ, δυνατὰ ἀκούστηκαν στὴ σκάλα, σιγοφυθουρίσματα, γέλια, χαρούμενες φωνές... Τὰ κορίτσια ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν αἰθουσα τῆς μελέτης στὸς κοιτώνες γιὰ νὰ κοιμηθῇσαν. Σηκώθηκε καὶ μ' ἀγάβηματα πλησίασε τὴν κόρη. Προσάθησε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι τῆς, νὰ πιάσῃ τὸ πόμολο, ν' ἀνοιξῇ, νὰ τίς χαμογελάσῃ μὲ καλοσύνῃ ὅπως συνήθιζε, νὰ τίς εὐχῆθῃ «καλὴ νύχτα»... μὰ δὲ βόησε τὴ δύναμη, τὸ χέρι τῆς ἔπεσε βαρὸ, ἀσκήνητο, κάτω, κ' ἐμεινε ἐκεῖ ὄρθια, ἀκίνητη, βουβή. Πόσες βροδιές τώρα ἔκοντες τῆ σπυνηθισμένη ὄρα, τίς χαρούμενες αὐτὲς φωνές, τὰ ξένοιαστα γέλια καὶ τὰ βιαστικά βήματα στὴ σκάλα!

Τὰ βήματα σιγὰ-σιγὰ ἀραίωσαν, οἱ φωνὲς καὶ τὰ γέλια ἀκομακρύνονταν, πνίγονταν, καὶ σὲ λίγο ἐπαφῶν κ' ὄλα βυθίστηκαν σὲ αἶψη.

Ἀδριο!... Δὲν ἔχει πιά αἶψη, φυθῶρισε πανεμένω, κ' ἕνα βᾶρος, ποῦ ὄρα τώρα πλάκωνε τὸ στήθος τῆς, τὴν πιάζε πιότερο, τὴν ἐπιγίγε.

Ρίχτηκε σὲ μὴ πολυθρόνα, ἔσκηψε τὸ ἀσπράγαλλο κεφάλι, σκέπασε μὲ τὰ χέρια τὸ πρόσωπο καὶ ἔξεσασε σὲ λυγμούς...

Ἄ! Πόσο ἀνακουφίζεται στὸ κλάμμα ὁ πόνος!

Εἶχε συναντήσῃ πολλές δυσκολίες, πολλές πικρές στὴ ζωὴ, μὰ τίποτε δὲν τῆς εἶχε φέρει τόσο ἀβάσταχο πόνο ὅσο αὐτὸς ὁ χωρισμὸς τῶρα.

Πὺς δὲ τὸν ὄλεφερε; Πλησίασε τ' ἀνοικτὸ παρῶθυρο κ' ἐνοῦσσε κάποια ἀνακού-

ψησῃ στὸ δρεῖσσο βραδυνοῦ ἀεράκι, ποῦ τῆς δροῦσε τὸ φλογισμένο μέτωπο.

Πόσα χρόνια νάχαν περάσει, ἀπὸ τότε ποῦ ἀπλῇ δασκάλα προσηλῆσε στὸ οἰκοτροφεῖο;

Δεκαεπέννα; Ἀλήθεια; Τόσα πολλὰ; Ὀλάκερη ζωὴ! Τί γοργὰ ποῦ διάβηκαν!... Δεκαεπέννα χρόνια στὸ οἰκοτροφεῖο! Πόσες μικροὺλες πῆγαν ἀπὸ τότε, πέφισαν μὴ ὀλιγόχρονη χαρούμενη ζωὴ κ' ἐφυγαν μεγάλες καὶ μορφωμένες πιά; Ναί. Τὶς θυμᾶται ὄλες μὴ μὴ... Τόσο ζωντανὸ μένον στὴ μνήμη τῆς!

Ἦταν τὰ παιδιὰ τῆς. Τὶς ἀγαποῦσε μὲ στοργὴ ἀκείρη, σὲ μητέρα Οἰκογένεια δικὴ τῆς ποτὲ δὲν εὐτύχησε ν' ἀποκησῃ. Σπῖτι τῆς ἦταν τὸ οἰκοτροφεῖο, ἀδελφές τῆς οἱ δασκάλες, καὶ παιδιὰ τῆς ὄλα τὰ κορίτσια. Τὶς πολλὰ παιδιὰ ἀλήθεια!

Γιὰ ὄλα ἐνοῦσθε τὴν ἴδια ἀγάπη, τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρο. Ποτέ τῆς δὲν ἔκανε διακρίσεις, δὲν πίκραινε καμμιὰ ἀπ' τίς χαρούμενες ξένοιαστες ψυχὲς τους.

Ἡ καλοσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ φιλία, οἱ συμβουλές τῆς κατακοῦσαν, γοήτιαν ὄλες ἐκεῖνες τίς παιδικῆς ψυχῆς, ποῦ τὴν λάτρωναν, τὴν ἀκούαν κ' ἡ πὺ μεγάλη εὐχαρίστησῃ τῆς ἦταν τὴν εὐχαριστοῦν. Ἡ ζωὴ μὲσα στὸ οἰκοτροφεῖο περνοῦσε ξένοιαστα, ὄρατα, διασκεδαστικά. Τὰ μαθήματα ἦταν τόσο ἀγαπητὰ, τόσο εὐχάριστα, σὰν τὰ παιχνίδια καὶ τίς τρέλλες.

Στὴν ἡσυχὴ γλυκιὰ αὐτῆ ζωῆ, περιστοιχισμένη ἀπὸ ἀπειρὴ ἀγάπη, ποῦ τὴν ἔκανε ἀπάνταστα εὐτυχισμένη, πέρασε δεκαεπέννα χρόνια! Εἶχε ξεχάσει τὴν παλιὰ πονεμένη τῆς ζωῆ, ἢ μᾶλλον τὴ θυμόταν σὰν ἕνα φρικτὸ ὄνειρο, ἕνα τρομερὸ ἐπίλητ.

Ὁ χρόνος τῆς γέρασε, τὸ σῶμα, τῆς ἀπείρεσε τὰ μαλλιά, μὰ ἡ ψυχὴ τῆς ἔμεινε πάντα νεὰ, γαλήνια, χαρούμενη.

Καὶ τώρα; Ὅ! θὰ ἔκρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ πάντα τὴν ὀμορφὴ αὐτῆ ζωῆ, τὸ ἀγαπημένο κείριο ποῦ τόσο γλυκιὰς ἀξέχαστες στιγμῆς ἔζησε μὲσα στὸς τοίχους του, ν' ἀφήσῃ γιὰ πάντα τὰ μικρὰ λατρευτὰ τῆς παιδιὰ, τίς καλῆς τῆς ἀδελφῆς. Ἐπικρεπε... Κάποιο καθήκον τὴν καλοῦσε μακριὰ. Ἐταί-ἔδεχε γράμματα ἢ κῆρυα...

Ἡ καρδιὰ τῆς βάραινε ὀλοένα ἀπ' τὸν πόνο, τὸ μυαλό τῆς ζαλιζόταν ἀπ' τὴ σκέψη, τὰ μινύγια τῆς κτυποῦσαν καὶ τὸ μέτωπό τῆς ἔκαινε...

Ἄ! πόσο πονοῦσε! Μὴ πλεγγὴ μεγάλη, ἀγιάτρειται τῆς ἀνοῖγε στὴν ψυχῇ ὁ πικρὸς χωρισμὸς. Ἡ καρδιὰ τῆς λῆς κ' ἐσταζε αἶμα κ' ὁ πόνος φαμακερὸς, ἀβάσταχος τὴν ἐπιγίγε.

Ἄδριο... Δὲν ἔχει πιά αἶψη... σιγοφυθῶριζε πονεμένα. Ἀφροδίτῃ τῆς Πῆλου

ΚΑΠΟΙΟ ΕΗΜΕΡΩΜΑ

Ἐμμερῶναι. Ἀγογοροβάλλει ὁ ἥλιος ὄκνοντες τίς πρώτες του ἀκτίνες στὰ τρία ἀδελφια, ποῦ περιμένουνε καμαρωτὰ τὸ φῶς, γιὰ νὰ ζυπνήσῃσαν.

Εἶναι ὁ Ὑμητιός, ἡ Πάρνης κ' ἡ Πεντέλη. Ἐπνοῦν καὶ κωθερωρίζονται στὴ γαλήνια θάλασσα, ποῦρχεσαι σιγὰ-σιγὰ καὶ γλύφει τὸν καταπράσινο κάμκο ὄκου πατοῦ.

Καθισμένη σὲς πλαγιές τους, στὰ κάτασπρα ντυμένη, μὴ κῆρη ὀμορφὴ εἶχαν τίς γαλανῆς ματιές τῆς γῶραι παντοῦ σὲς τότε σὲς ὀμορφιές. Παρακολοῦθει τὸ ὄρατο θέαμα τῆς Ἀθήνας, ποῦ ζυπνᾶ ὀκίζοντας τῆς σκοτεινιάς τὸν πέλο. Καὶ τὸ βλέμμα τῆς καθρῶνεται ἐπάνω στὸν ἱερὸ λόφο. Στ' ἀντίπροσμα τῆς Ἀκροπόλεως γονάτισε ἡ κῆρη κ' ἐκαμει τὴν προῖτῃ τῆς προσευχῇ.

— Θεὰ μου Ἀθῆνα, στὸ διάβα μου πόσο διαφορετικὰ ὄ ἀντικρῶω κάθε φορὰ Ἰ ὄρω ἀπὸ τὸ λόφο αὐτὸ ἀπλωνόσουνα κάποτε, καὶ τώρα ὄς ποῦ φθάνεις!

Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἱστορίας ἀντῆχουσε γλυκὰ.

Οἱ ματιές τῆς τώρα προσηλώθηκαν ἐπάνω στοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ λόφο, τὸ Λυκαβηττό.

— Ἄγιε Γεώργη μου, ἔσὺ, ποῦ στέκεσαι ἐκεῖ ψηλά, φύλαγε τὴν Ἀθῆνα μου, ποῦ ὄλη μέρα τὴν καμαρώνεις.

Κι' οἱ γαλανῆς ματιές τῆς πέφτον τῶρα πέρα στὸ Σαρονικό, ἐκεῖ στῆς Σαλαμίνος καὶ νερά. Ὁ, τῆς Ἑλλάδος κἀνῆμα! Κι' ἡ δόξα σ' ἀχνογάλανο σύννεφο πετιώντες, ἀπλώνει τὰ κατὰλευκα φτερά τῆς ἐπάνω ἀπ' τὴν πόλη ποῦ ζυπνᾶ.

Ἀφροδίτῃ Φοβητοῖα

ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Καταχνιά χλωμὴ σκαπάζει τὴ φύση. Ὅλα γύρω μου εἶναι θλιμμένα. Πελοῖρια μᾶρα σύννεφα κελᾶνε ἀπὸν οὐρανό... Σιγοβρέχει... Χλωμὸ τὸ φεγγάρι κάπου-κάπου ξεπροβάλλει μὲσα ἀπ' τὰ σύννεφα...

Αὐτὸ τὸ ἀπόβραδο εἶναι τόσο μελαγχολικό, ποῦ μοῦ φέρνει μὴ ὀλιμμένες ἀναμνήσεις. Καὶ μπροστά μου παρουσιάζεται σὰν ὀλασία ἡ μορφὴ τῆς: Ἐνα ἄσπρο προσωπίκι, ποῦ τὸ στολίσῃρον ὀλογοῦρα καστανὰ μαλλιά, δὺδ καστανὰ ματάκια ποῦ μὲ κοιτᾶζον παρακαλεστικά, ἐνοίμα νὰ δακρύσουν δὺδ χερτάκια, ποῦ σὰν νὰ θέλουν νὰ μ' ἀγκαλιάσουν σφιχτὰ... Μ' ἄλιμονο! τὴν ἴδια στιγμῇ χάνεται...

Νοιώθω κάτι νὰ βαθαίνῃ τὴν ψυχῇ μου σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση. Θέλω ν' ἀπῶσο τὴ σκέψη μου νὰ πετάξῃ ἄλλοῦ, σὲ ὄρος πᾶ χαρωπῶς, σὲ πᾶ καλοθύγητα περασμένα. Μὰ τὸν κάκου, ἢ ἐπίμονη εἰκόνα τῆς ξεαναγυρίζει, ἀβῶνοντας κάθε τι ἄλλο μπροστά μου...

Θυμᾶμαι τὸν καιρὸ ποῦ ἔλειπε στὸ νῆσι, πόσο μελαγχολικὰ ἦταν ὄλα γύρω μου, καὶ μὲ τί

χαρὰ τὴν ξεανατίκρυνε πάλι. Τὸ γέλιο μου ἦταν γέλιο τῆς κ' ἢ χαρὰ τῆς χαρὰ μου.

Τὰ βαρετὰ βράδια τοῦ χειμῶνα, πλάι στῇ φωτιά, μὲ νανοῦριζε τὸ τραγοῦδι τῆς. Πόσο γλυκὰ τότε μοῦ ἔκλεινε ὁ ὄσνος τὸ βλέφαρα καὶ μὴ ἀτέλειωτη γάρκη μ' ἔφερνε σὲ μυθικὰ παλάτια, σὲ γάργαρο τρεχούμενα νερά, σὲ λουλουδένιους κάμπους...

Ἡ ἀνάμνηση τώρα εἶναι τόσο γλυκιὰ... Ἀλλὰ ὄστερα...

Μηχανικὰ βγάζω ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ μαντιλά καὶ σκουπίζω τὰ δακρυσμένα μάτια μου. Δὲν ἔπαρχει πιά τίποτα! Κι' ἡ φωτογραφία τῆς ἀκόμα ἔχει χαθεῖ. Τίποτα!

Μαζὶ σχεδὸν μὲ τὴν πρόσκαιρη εὐτυχία, ποῦ θέλησε νὰ μὴ χωρίσῃ ὁ χρόνος, σκληρὸς στὸ πέρασμα τοῦ, μὴ τὴν πήρε, ἀφῶνοντας μὴ πλεγγὴ, ποῦ ὁ ἴδιος πάλι θὰ τὴν γιαιτρεψῃ.— τὴ θλιμμένη ἀνάμνηση.

Χρυσόγειρο

ΒΡΟΧΗ

Ὅσα παλιὰ μὲς τὴν καρδιὰ τώρα μιλῶν, ποῦ ἀπὸ ψηλά μὲς τὰ κλαδιὰ στάλας κυλοῦν.

Στᾶζει ἡ βροχὴ καὶ μοναχῇ θρηνηλοῖ κλάμμα ταχὺ, ποῦ ἀντῆχει ἀπὸ ψηλά.

Πέφτουν πολλά, φύλλα τρελλὰ ἐδᾶ κ' ἐκεῖ, κυλᾶν ὄλα νερὰ πολλὰ στὴν ἐξοχή.

Ἀδῆ Ρόδου

μέ κακό-καιρό, θα θυμώμαι τὰ περισσά, ζεσπαίνοντας τὰ χέρια μου στὴ γούνα ἐνός γέροντος. Φρίξτε κι' ἀκούοντας τὴν βοὴ τῆς λίμνης...

Τὰ μύτια μου θαμπώνουν καὶ δὲν βλέπω πὺρ' μὰ ὄχι, δὲν εἶναι τὰ γερμάματα ποὺ ἐφθασαν — εἶναι ἡ νύχτα ποὺ καταβαίνει σιγά κι' ἀδύρως κι' ἀνάβει τ' ἀστέρια στὸν οὐρανό.

Δελουδοῦ

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Πρόσκοπος, Τσοπανόπουλο,

Πρόσκοποι

(Ἡ σκηνὴ εἶναι ἐν ἑνὶ ὄρει ἄκρῳ τῆς ὄρειας μεσῆς Ἑλλάδος. Αὐτοὶ ἀκούονται ἄλλοι δὲ οὐκ εἰδόμενοι. Σὲ λίγο καὶ τραγοῦδι μακρὸν).

Τσοπανόπουλος ἤμουνα

Προβατικά φάλαγα...

(Βλέποντα προβάτων, γογγίζοντα ἀκούων, ἢ φλογερά) καὶ πάλι τὸ τραγοῦδι. Ὑστερὰ τὸ τραγοῦδι παύει. Ἐν ἑσπέρῳ φέβει ἕνα γαρῦκον ἄκουον. Βγαίνει ἕνας πρόσκοπος).

Πρόσκοπος. — Ἀχ! μὰ εἶναι τόσο ὄρατα ἐδῶ! Γιατί νὰ μὴ τὸ καταλάβουν τὰ Ἑλληνοπούλα καὶ ν' ἀφήσουν τὴ σκονιομεμένη πόλη, τίς σκοτεινὲς σάλας τοῦ κινηματογράφου καὶ τὸ τελλὸ κρέμιο, πῶς ἀπὸ μὴ πέτινη μπάλλα! Ἐδῶ εἶναι ἡ ζωὴ! Ἐδῶ ὁ ἀνθρώπος ζεσπαίνονται ἀνθρώπος! Βουνά! Αἰγακάρια ἀνθρώπος! Ραχοῦλες! Σῆς ξεχάσαν οἱ ἀνθρώποι. Μὰ ἐμεῖς τὰ Προσκοπία ποτε!

Τσοπανόπουλο, βγαίνει παίζοντας τὴ φλογερά.

Πρόσκοπος. — ὦ! νὰ καὶ τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο.

Τσοπανόπουλο. — Καὶ ποὺ εἶσαι σὺ;

Πρόσκοπος. — Ἐγὼ εἰμαι Πρόσκοπος. Ἀγαπῶ τὰ βουνά μας καὶ γελαστός τρέχω μὲ τοὺς φίλους μου στὰ δάση! (Ἀκούονται γαρῦκον φωνές, τραγοῦδια). Νά! Οἱ φίλοι μου ἐρχονται!

(Μπαίνει ἕνας ἄλλος πρόσκοπος, μὲ γέλια καὶ φωνές).

Τσοπανόπουλο. — Μὰ πόσο ἀγαποῦν τὰ βουνά, τὴν ἐξοχὴ! Εἰραστε ὅλοι ἀδελφάρια λοιπὸν! Γιατί σας, παιδιά!

(Μπαίνει τὸ φλογερό του κι' ἀρχίζει ἕνα χορευτικὸ τραγοῦδι. Οἱ πρόσκοποι κινούνται στὸ χορὸ κι' ἀδελφὰ πᾶντα σιγά-σιγά).

Ἰαπωνὴς Ἀόγγη

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Καμαρωτὸ τριαντάφυλλο ὑψώνεται μὲ χάρι, καὶ σεῖτα εὐφραίνεται στὴν ἀδρά, ποὺ γοργάφτερη, ἐρχεται γιὰ νὰ κέρη τὸ ἄστρο του μύρου, τὸ σκωρπίσι παντοῦ.

Μὰ ὁ ταπεινὸς δὲ μενεξές, στὰ φύλλα του κρυμμένος, τὴν ἀπαλὴ του μυστικὴ σκορπίαι μυστικά, καὶ μὲ στή λήγη του δρωσικά βόσκεται εὐτυχισμένος, κι' ἐπαίνους δὲ ζητά.

Νὰ ἡ πεταλοῦδα ἡ ὁμορφὴ, μὲ τόσα χρώματα φανταστικά στὰ μεταξίνα της φτερά, ἦρθε γιὰ μὰ στιγμή νὰ γέρη στ' ἄνθος τοῦ κρίνου τ' ἀπαλό, νὰ ξεποστᾶσθ λίγο ἀπὸ τοὺς τόσους γύρους,

καὶ νὰ ἐξακολούθησιν πάλι στὰ λουλούδια τοῦ χορὸ τῆς τὸν τρελλό.

Ἡ μέλισσα ἢ ἐργατικὴ τρελλὰ πανγυῖα δὲν κοιτᾷ, κι' ἐν στὰ λουλούδι πᾶει, ἔξερει πὺρ' ἔτσι δὲ νὰ φέρη, τὸ βρόδου, στήν κυψέλη τὸ γλυκὸ μέλι.

Βιολέττα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΡΑ
Η ΕΒΟΥΛΩΤΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ

Σὲ μὴ μεγάλη ἐπίθεση τῶν Ἀγγλογάλλων στὸ Μακεδονικὸ μέτωπο, ἕνας λόχος Ζουβῶν τόσο πολὺ δεκατιζόταν ἀπὸ τὰ ἐχθρικά πυρά, ποὺ ὁ λοχαγὸς τους ἀναγκάστηκε νὰ διατάξῃ πρὸ νῆδ ὄν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ χαλαρὸ ἐκεῖνο τῶν βλημάτων.

Ἐνῶ ὅμως ὅλοι οἱ Ζουβῶν βιάστηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή, ἕνας πανύψηλος Σενεγαλέζος στεκόταν ἀκόμα ὄρθιος, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τίς σφαῖρας ποὺ σφύριζαν καὶ τίς ὀβίδες ποὺ ἐσκοῦσαν γύρω του.

— Μὰ πῶς λοιπόν, ἄπο! — τοῦ φωνάζει ὁ λοχαγὸς — δὲν βλέπετε πὺρ' θὰ σκοτωθῆτε;

— Δὲν μπορῶ, κύριε λοχαγέ, — ἀπαντᾷ ὁ Ζουβῶν.

Κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μένει πάντα ὄρθιος κι' ἀτάραχος, μὲσα τὸ πανδαιμόνιο τῶν ἐκρήξεων. Ὁ λοχαγὸς του θυμώνεται, φωνάζει, τὸν βόρζει τοῦ κακού, ὁ παράξενος Σενεγαλέζος δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ. Ἐκτελέσους λέει:

— Δὲν μπορῶ, λοχαγέ μου, ἔχω μὴ μπουκάλα κρῶσι στὴν τσέπη μου, καὶ εἶναι ξεβούλωτη.

(Ἀκούεται)

Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ξένος. — Ποῦ παῖε αὐτὸς ὁ δρόμος;

Τὸ παιδί. — Πουθενά, κύριε.

Ὁ ξένος. — Μὰ δὲ μπορεῖ, κάπου θὰ πηγαίνει.

Τὸ παιδί. — Μὰ, κύριε, οὐδὲ λέω, δὲν πάει πουθενά. Κάθε κρῶσι ποὺ περνῶ γιὰ νὰ πῶ σχολεῖο, ἔδωδά τὸν βροσκὸ πάντα.

Ανοσόχαρο

Τοτός. — Μαμά, τί θὰ πῆ πη νὰ ἄδοντα;

Δόλης. — Καίμενε, δὲν καταλαβαίνεις; Ἀδῶ ποὺ δὲν ἔχουν δόντια.

Ὁ Τοτός. — Ἡ ΑἼσα παίζον στὸν κῆπο. Ἐξάφνα ἡ ΑἼσα ἀρχίζει τὰ κλάματα. Ἡ μαμά τρέχει νὰ δῆ τί ἔχει ἡ κόρη της.

Τοτός. — Μαμά, ἔλα νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἐκανε μὴ τρέπα στὸ χῶμα καὶ θέλει νὰ τὴν πᾶ στήν κουζίνα.

Χαρηνή

— Πῶς λέγεται, μπαμπά, αὐτὴ ἢ ἐφριμῶς;

— Ἄστου, παιδί μου.

— Καλέ, μπαμπά, τὴν ἀφήνω, ἀλλὰ πῶς μου πῶς λέγεται;

Φαρού

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἄθηναι, 42 ὁδὸς Ἐδρινίδου, τὴν 17 Μαρτίου 1931

ΑΝΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκεῖς γραμματισμὸν, γιὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ πληρώσω. Ζυγίζετε τὰ καὶ βάζετε τὸ γραμματισμὸν ὡς ἔστι. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ἐταν μὲ ῥοτῆ γιὰ πρόβλημα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρουητό. Τιμὰ ἀρ. 5, ταχυδρομικῶς ἀρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῆ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίη μέρος στήν κίνηση.

Πολὸ μ' ἐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, Νεῖνε Κουτσούνη, καὶ τὸν κ. Φαίδωνα ποὺ τοῦ τὸ ἔδειξε. Σ' ἄλλους τόμους τῶν «Νεοελληνικῶν» τοῦ κ. Σαρρή ἐπάρχουν πολλὰ κομμάτια τοῦ δὲν μπορεῖ, βλέπετε, νὰ διαπάρουν σὲ ἄλλους. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ πάρω ψευδῶν μου καὶ μὴ γράφω τακτικῶς νομίζω μάλιστα ὅτι καὶ γιὰ τὴ Σελίδα θὰ μποροῦσε νὰ ἀτελέσῃ πολὺ καλὰ πράγματα. Ὅσο γιὰ τὴ δυσκοιλία καὶ ἐμβόλις καθε τόσο μικρὰ ποσά, μπορεῖς νὰ ἀσπληγῆς μὲ τραπεζικὴ ἐπιταγὴ ἕνα κάπως μεγαλύτερο καὶ νὰ σοῦ ἀνοίξω λογαριασμὸ. Αὐτὸ κάνουν πολλοὶ ἀπὸ μέρη τοῦ Ἑβρωτικῶ ὅπου δὲν ἐκδιδοῦν ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Μαργαρωμένη Βασιλιά, τὴ φάρακα καὶ τὴ ἀσχημα ποὺ γράφεις! Ἐραία ὁ ἰδέος καὶ ὁ αἰσθητικὰ ἄσχημα σὲ γραφικὸν χαρακτῆρα. Προσπάθησε νὰ τὸν διαρθρώσῃς, προσπάθησε, γιατί εἶναι κρίμα νὰ ἀποβῆς σὲ τόσο κόπο ἐκείνους ποὺ σὲ ἀγαποῦν, γιὰ νὰ σὲ διαβάσουν. Φιλανθρωπικῶς ἐπέρωτες δὲν προκηρῦττω, γιατί ἡ πέτρα μ' ἔμαθε ὅτι δὲν ἀποφέρουν τίποτε πῶρ' ν' ἀξίξῃ ὁπωσδήποτε τὸν κόπο. Ὅταν οἱ καλὲς μητέρες, σὴν τὴ δική σου, ἐπαγορεύουν κι' ἀπαγορεύουν αὐτὰ τὰ βιβλία, εἶναι περὶ τὸ νὰ τὰ καταδικῶν καὶ ἡ Ἀστυνομία. Οἱ διαλέξεις ἐκείνες παρὶ τῶν Συγχρόνων Ἑλλήνων Ποιητῶν, ποὺ ἔγιναν τότε στὸν Παρνασσό, ἔχουν τυπωθεῖ σὲ δύο τόμους ἀπὸ τοὺς ἐκδῆτας κ. Γ. Δ. Κολλάρον καὶ Σα, ὁδὸς Σταδίου 50.

Σοφείλα Νεζία, εἶπαι νὰ γράφω τὸ φευδῶνιμό σου, ὅπως τὸ γράφω ἐγὼ ἐδῶ. Τὸ κομμάτι σου δὲν ἔαρω ἀκόμα τί εἶναι, δὲν τὸ διάβασα ἀλλὰ χαίρω ποὺ ἀπὸ τὴν ἐχαρίστησίν σου θὰ σοῦ προσένοῦς ἢ δημοσιεύσῃ τὸ ἄστρο, προτιμᾷς τὴν ὀφέλιμα ποὺ θὰ ἔδινε ἢ ἀσχημὰ τοῦ κρῶσι. Σὸ βίβλια Μ. Μυστικὰ.

Χαίρω, Τζίνα, ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ. Ἀλήθεια, σὲ μερικὲς περιπτώσεις τῆς γρίπης, τὸ σινάχι βρῆχτι καὶ βουρὰ ἀπὸ τὸν πυρετὸ, σὴν ἐξοθίμασμα στὸ τέλος. Ἀλλὰ τί πρῶτα, ἢ βουρὰ, καλύτερα νὰ μὴν ἐρχαστε ποτε. Ἐλαδὴ τὴ φωτογραφία σου κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃ ποὺ νὰ δημοσιεύσῃ, ἄν καὶ προηγουμέναι κάμποσες ἄλλες. Εἶπα στή δ. Καρακάλου πόσο σοῦ ἀρέσουν τὰ διηγήματά της. Τὸνομα τοῦ Μαντζῶφ εἶναι Ἀνεκαθίτης. Νὰ σοῦ γῆσῃ τὸ νεογέννητο γαϊδάκι ποὺ εἶναι «αγεθὸν Χιονία»...

Ὁ κακοτυχὴς κι' οἱ περιπέτειες ποὺ «Ἀκούω Κόσμησε» βλέπετε, Σοφείλη, εἰς ἐξακολούθου. Τώρα ἔχασε ὁ καίμενος καὶ τὴν μητέρα του, μπορεῖς λοιπὸν νὰ φαντασθῆς τί θὰ τὸν κάνει ὁ πατρὸς του. Ἄλλ' αὐτὲς αἱ κακοτυχῆς κι' οἱ περιπέτειες στή ζωὴ σφουρηλετοῦν τὸν χαρῆρα. Πῶς πῆγε ἡ ἀποκηράκι γιορτὴ στὸ σχολεῖο; Σῆμα σοῦ ἐστὶνα.

Δὲν θυμώμαι τώρα, Κυρὰ-Φροσύνη, γιὰ φηροβέλια, ἀλλὰ σοῦ ἀκήνησα τελευταία σὲ κάποιον γράμμα σου, κι' ἐποθέτω ὅτι θὰ ἦταν αὐτὸ γιὰ τὸ ὅποιο ρωτᾷς. Καλὸ τὸ ἰδίωμά σου νὰ φηφῆς τίς ἀρ-

ρώστες, νὰ τίς περῶς στὸ πῶδι καὶ νὰ μὴν κἀνης φασαρία. Ἀλλὰ ὄχι πάντα. Ὅταν νοιώθω κατὶ πῶ σσοβαρὸ, πρέπει νὰ τὸ λῆς καὶ νὰ κἀνης τὰ μέτρα σου. Κρίμα νὰ μὴν εἶχα αὐτὴ τὴν εἰκόνα, νὰ τὴν ἔβαζα μὲ τὸ διηγημα ἐκεῖνο τοῦ κ. Καμικρινάκη τῶρα μονάχη της δὲν πάει. Γιὰ τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο δὲν εἶπα ὅτι ἦταν γραμμένο «μὲ κακὸ σκοπὸ» — Θεὸς φυλάξοι! — εἶπα μόνο πῶς δὲν θὰ καταλαβαίνονται, «κατανόητος».

Ἐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, Φοίβη, καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες καὶ σὲ νὰ μῆξῃ στήν κίνηση, ὅπως τόσες ἄλλες Διαπλασοῦλες συμπεληθῆσῃς. Ὅα εἶδες τὴν ἔγερσιν τοῦ φευδῶνιμό σου. Ἡ Ἰ. θὰ εἶναι τώρα καλὰ, γιατί προχθές ἐστὶνα ἐχαρίστησῃ στὸν κ. Ε.

Διαβατικὸ Ἄστρο, ἔχω μπροσά μου δύο ὄρατα γραμματικὰ σοῦ. Γιὰ τὸ ἐσοκάτωμα ὁ ἐχαρίστησῃς. Τὸ ἔξερω πῶς τὸ σχολεῖο σοῦ εἶναι γεμῆτο διαπλασοῦλες καὶ ποὺ φάνηκε πῶ πολλὸ τώρα, ποὺ ἔλας ἀπὸ τὸν πορὸν τὸ Σῆμα!

Τὴ καλὴ κι' ἡ φίλη μου **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα!** Βλέποντας, μὴ γράφεις, πῶς τὰ παιδιὰ μου μὲ βοηθοῦν μὲ τὸ ἔσοκάτωμα, εἶπα μὲ τὸ νῶν της: «Ἀπὸ τὴν ἀγαπῶ, πρέπει κι' ἐγὼ νὰ ἐσοκάτωμαι». Τὸ εἶπα λοιπὸν ὅσα παιδιὰ ἐγνώρισα, ἀστυχῶς ἦταν τὰ καίμενα φτωχά. Μόνο μὴ φίλη της εἶχε τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόταν καὶ σῆμα, μὲ πῶς χαρὰ, ἢ **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα** μὴ τὴν ἐγγράψῃς. Ἐνὰ ἔσοκάτωμα, θὰ πῆτε, τί εἶναι; Κι' ὁμοῦ! Γιὰ σὺλλογισθῆτε ἄν τὸ ἀπλοῦστατο αὐτὸ καὶ τὸ εὐκολώτατο, ποὺ ἐκίμε ἢ **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα**, τὸ κἀντα εἶσαι κι' εἶλας! Ἐὰ βρισκόμουν διημῆς μὲ διπλάσιο ἀριθμὸ ἀνδρομνητῶν. Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν κατὰ μεγάλου!

Τρομάς, **Ἡλιογέννητη,** ἐταν εἶπα νὰ μὴ γράφω εἰς μῶσους μὲ μελετήσῃς καὶ νὰ κἀρης καλοὺς βαθμοὺς στοὺς διαγωνισμοὺς ἐπειδὴ ὁ καιρὸς, τίς ἡμέρες τῆς μελέτης, ἦταν βρογαρός. Ἄν ἦταν ὄρατος, εἶπα, τί θὰ γίνονταν; Ἄλλὰ ἡλ-λα δὲν φταίει: Ἐγὼ δὲν ἐπρόσθεσα ὅτι τὸ τετραδῖο της, μὲ ἀνεπαρκεῖς μέγες Ἀσκήσεις, ἦταν ἀπλῶς γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας. Καὶ πάλι ὁ ἐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μὴ ἐναγρᾶψῃς.

Βελιόδοτα, **Ἑρεῖνη,** κι' ἐν ἀνέδοτο ἔξερνω καὶ καλογραμμῶν φαντάζει στή Σελίδα σοῦ κι' ἐν ἄλλο κομμάτι. Ἀλλὰ τὸ ἀνέδοτο σου ἐκεῖνο δὲν ἦταν τέτοιο. Ὅσες σημαίνει τίποτε ἄν ἦταν «εγχοῦν». Φαίνεται ὅτι καὶ τὰ εγχοῦντὰ στὸ γράμμα θέλουν τὸν τρόπο τους, τὴν ἀσχημῶς, γιὰ νὰ δεχθῶνται πῶ νὰ κι' ἀληθινά. Εἶπα καὶ τίς γνῶμες σοῦ γιὰ τὸ εἶδη τοῦ Κινήματο

γράφου: ἀπὸ τὸν «ὀμιλοῦντα» προτιμῶ τὸν «βροβῶν» ἀλλ' ἀπ' αὐτὸν προτιμῶ τὸν «ἠχητικὸν», γιατί ὁ πῶς τουλάχιστο ὄρατα μουσικῆ. Κι' ὁμοῦ ἄλλοι αὐτὴ τὴ μουσικὴ — ποὺ πάντα εἶναι μουσικὴ φωνογράφου — τὴ βροσκῶν ἀνυπόφορη. Τελος κἀνω, «καρὶ ὀρέξιμος οὐδαίς λόγος».

Διαρωτῶμαι — μὴ γράφῃς ἢ **Ναῖς** — πῶς κατορθώσω νὰ σοῦ γράφω τόσο συχνά. Νομίζω πῶς εἶσαι ἢ μόνη μου φίλη ποὺ μὴ προσέβει τὴν ἐπιθυμία μὲ τῆς γράφω. Ἰστέρ' ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ μου, σοῦ λαδοῖναις πῶ συχνά γράμμα μου. Ὡ, εἶμαι πολὺ ἐχαριστημένη γι' αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου! Ἄν ἔχεις ἄδικο ποὺ τὸ πρῶτο ποὺ διαβάσεις ἀπὸ τὸ φυλλάδιό μου εἶναι ὁ «Δαυτὸ». Νὰ σοῦ γῆσῃ τὸ ἀνεφάκι. Ὅταν γράφω στή Νεῖν Τόρτη, πῶς κι' ἀπὸ μῶνα πολλὰ χαριστήματα.

Ἐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, Φοίβη, καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες καὶ σὲ νὰ μῆξῃ στήν κίνηση, ὅπως τόσες ἄλλες Διαπλασοῦλες συμπεληθῆσῃς. Ὅα εἶδες τὴν ἔγερσιν τοῦ φευδῶνιμό σου. Ἡ Ἰ. θὰ εἶναι τώρα καλὰ, γιατί προχθές ἐστὶνα ἐχαρίστησῃ στὸν κ. Ε.

Διαβατικὸ Ἄστρο, ἔχω μπροσά μου δύο ὄρατα γραμματικὰ σοῦ. Γιὰ τὸ ἐσοκάτωμα ὁ ἐχαρίστησῃς. Τὸ ἔξερω πῶς τὸ σχολεῖο σοῦ εἶναι γεμῆτο διαπλασοῦλες καὶ ποὺ φάνηκε πῶ πολλὸ τώρα, ποὺ ἔλας ἀπὸ τὸν πορὸν τὸ Σῆμα!

Τὴ καλὴ κι' ἡ φίλη μου **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα!** Βλέποντας, μὴ γράφεις, πῶς τὰ παιδιὰ μου μὲ βοηθοῦν μὲ τὸ ἔσοκάτωμα, εἶπα μὲ τὸ νῶν της: «Ἀπὸ τὴν ἀγαπῶ, πρέπει κι' ἐγὼ νὰ ἐσοκάτωμαι». Τὸ εἶπα λοιπὸν ὅσα παιδιὰ ἐγνώρισα, ἀστυχῶς ἦταν τὰ καίμενα φτωχά. Μόνο μὴ φίλη της εἶχε τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόταν καὶ σῆμα, μὲ πῶς χαρὰ, ἢ **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα** μὴ τὴν ἐγγράψῃς. Ἐνὰ ἔσοκάτωμα, θὰ πῆτε, τί εἶναι; Κι' ὁμοῦ! Γιὰ σὺλλογισθῆτε ἄν τὸ ἀπλοῦστατο αὐτὸ καὶ τὸ εὐκολώτατο, ποὺ ἐκίμε ἢ **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα**, τὸ κἀντα εἶσαι κι' εἶλας! Ἐὰ βρισκόμουν διημῆς μὲ διπλάσιο ἀριθμὸ ἀνδρομνητῶν. Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν κατὰ μεγάλου!

Τρομάς, **Ἡλιογέννητη,** ἐταν εἶπα νὰ μὴ γράφω εἰς μῶσους μὲ μελετήσῃς καὶ νὰ κἀρης καλοὺς βαθμοὺς στοὺς διαγωνισμοὺς ἐπειδὴ ὁ καιρὸς, τίς ἡμέρες τῆς μελέτης, ἦταν βρογαρός. Ἄν ἦταν ὄρατος, εἶπα, τί θὰ γίνονταν; Ἄλλὰ ἡλ-λα δὲν φταίει: Ἐγὼ δὲν ἐπρόσθεσα ὅτι τὸ τετραδῖο της, μὲ ἀνεπαρκεῖς μέγες Ἀσκήσεις, ἦταν ἀπλῶς γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας. Καὶ πάλι ὁ ἐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μὴ ἐναγρᾶψῃς.

Βελιόδοτα, **Ἑρεῖνη,** κι' ἐν ἀνέδοτο ἔξερνω καὶ καλογραμμῶν φαντάζει στή Σελίδα σοῦ κι' ἐν ἄλλο κομμάτι. Ἀλλὰ τὸ ἀνέδοτο σου ἐκεῖνο δὲν ἦταν τέτοιο. Ὅσες σημαίνει τίποτε ἄν ἦταν «εγχοῦν». Φαίνεται ὅτι καὶ τὰ εγχοῦντὰ στὸ γράμμα θέλουν τὸν τρόπο τους, τὴν ἀσχημῶς, γιὰ νὰ δεχθῶνται πῶ νὰ κι' ἀληθινά. Εἶπα καὶ τίς γνῶμες σοῦ γιὰ τὸ εἶδη τοῦ Κινήματο

γράφου: ἀπὸ τὸν «ὀμιλοῦντα» προτιμῶ τὸν «βροβῶν» ἀλλ' ἀπ' αὐτὸν προτιμῶ τὸν «ἠχητικὸν», γιατί ὁ πῶς τουλάχιστο ὄρατα μουσικῆ. Κι' ὁμοῦ ἄλλοι αὐτὴ τὴ μουσικὴ — ποὺ πάντα εἶναι μουσικὴ φωνογράφου — τὴ βροσκῶν ἀνυπόφορη. Τελος κἀνω, «καρὶ ὀρέξιμος οὐδαίς λόγος».

Διαρωτῶμαι — μὴ γράφῃς ἢ **Ναῖς** — πῶς κατορθώσω νὰ σοῦ γράφω τόσο συχνά. Νομίζω πῶς εἶσαι ἢ μόνη μου φίλη ποὺ μὴ προσέβει τὴν ἐπιθυμία μὲ τῆς γράφω. Ἰστέρ' ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ μου, σοῦ λαδοῖναις πῶ συχνά γράμμα μου. Ὡ, εἶμαι πολὺ ἐχαριστημένη γι' αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου! Ἄν ἔχεις ἄδικο ποὺ τὸ πρῶτο ποὺ διαβάσεις ἀπὸ τὸ φυλλάδιό μου εἶναι ὁ «Δαυτὸ». Νὰ σοῦ γῆσῃ τὸ ἀνεφάκι. Ὅταν γράφω στή Νεῖν Τόρτη, πῶς κι' ἀπὸ μῶνα πολλὰ χαριστήματα.

Ἐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, Φοίβη, καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες καὶ σὲ νὰ μῆξῃ στήν κίνηση, ὅπως τόσες ἄλλες Διαπλασοῦλες συμπεληθῆσῃς. Ὅα εἶδες τὴν ἔγερσιν τοῦ φευδῶνιμό σου. Ἡ Ἰ. θὰ εἶναι τώρα καλὰ, γιατί προχθές ἐστὶνα ἐχαρίστησῃ στὸν κ. Ε.

Διαβατικὸ Ἄστρο, ἔχω μπροσά μου δύο ὄρατα γραμματικὰ σοῦ. Γιὰ τὸ ἐσοκάτωμα ὁ ἐχαρίστησῃς. Τὸ ἔξερω πῶς τὸ σχολεῖο σοῦ εἶναι γεμῆτο διαπλασοῦλες καὶ ποὺ φάνηκε πῶ πολλὸ τώρα, ποὺ ἔλας ἀπὸ τὸν πορὸν τὸ Σῆμα!

Τὴ καλὴ κι' ἡ φίλη μου **Ἐυαὶσθητὴ Καροῦλα!** Βλέποντας, μὴ γράφεις, πῶς τὰ παιδιὰ μου μὲ βοηθοῦν μὲ τὸ ἔσοκάτωμα, εἶπα μὲ τὸ νῶν της: «Ἀπὸ τὴν ἀγαπῶ, πρέπει κι' ἐγὼ νὰ ἐσοκάτωμαι». Τὸ εἶπα λοιπὸν ὅσα παιδιὰ ἐγνώρισα, ἀστυχῶς ἦταν τὰ καίμενα φτωχά. Μόνο μὴ φίλη της εἶχε τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόταν καὶ σῆμα, μὲ πῶς χαρὰ, ἢ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, διαν λήγη ή συνδρομή των, να τήν ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν όπνον και τόν έξοδον να τώ ύπευθυνώζωσιν καθέναν ιδιαίτέρως. Η έγκαιρη ανανέωση τής συνδρομής είναι τώ πρώτιστον χρέος τού καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: **Θοδωράκη Χατζηαντωνίου** (ευχαριστώ για τόν δεύτερον συνδρομητή που γίνεται μετά χωριστούς σεξ οι δυο τώρα μαζί θα κάμετε εδωκα τόν τρίτο, οι τρεις τόν τέταρτο και καθένας;) **Τσελλών Βιολιστήν** (έξέτελσα τις παραγωγές εις δύο σου γραμματίων, 7 και 18 Φεβρουαρίου ευχαριστώ πολύ;) **Ιωάννην Σ. Περαμαζόγλου** (ένεκρινα, καθώς θα είδες, τώ ψευδώνυμο) φίλος μου τώ μικρό σου ξάδελφο και πές τούς χαριστικούς μου στή μαμά του, τήν παλιά μου φίλη;) **Βασίλειαν Κράν** (σου ένεκρίθη, χαίρω πολύ, περιμένω;) **Πευκόφυλλο** (τό Σήμα είχε σταλεί πριν λάβω τώ από 11 Φεβρ. γραμματίαν) **Συλφίδα** (τό έλαβα, ήσυχαστήρα βέβαια θα είδες κι' άλλες να φοροβόν τώ Σήμα ευχαριστώ που προσπαθείς πάντα να ξεοπαθήσης και δέν περτάζει αν δέν τώ κατορθώσης ακόμα;) **Αθηναίαν** (τις έλαβα εγκαιρίως γιά τώ άλλο, τί να σου πώ; όταν θα δημοσιευθούν οι λύσεις, θα οδηγηθής γιά τώ μέλλον;) **Βάκνερο** (άλλίως οι «γριππιώντες» νάγιναν όλοι καλά ναί, αφήστε τή μικρή να μου γράφη τώρα μία φορά, κι' άμα πάρη τώ ένδοξο τής με άρισια, τής επιπέτετε να πάρη και ψευδώνυμο;) **Φανακίην Διαπλασαστοίαν** (σου ένεκρινα από τώ προτιμώσε; τώρα είσαι όνομα και πράγμα) ευχαριστώ γιά όλα;) **Μικι Μάου** (μιά βέβαια δέχομαι γιά τή Σελλίδα Συμπερασας δέν γίνεται διαγωνισμός μήπως δέν εδωβάσης τόν Όδηγό;) **Αστέρω** (για τή ανδελφή σου ένεκρινα τώ ψευδώνυμο που τής διάλεξε ό μπαμπάς; γράφε μου όμωσ και τήνομά τής) έχι, τώ άπυχο τώ **Χανουμάκι** ήταν από τόν Πύργο ευχαριστώ που με θυμηθήκες μόλις τελειώσαν οι διαγωνισμοί;) **Αταλάντη** (οτή Γερμανοίελλα έστειλα 15 τετραδιά;) **Σκλάβον Βορειοηπειρώτην** (μακάρη να εγκριθώ δέν τώ διαβάσα ακόμα - άφοσ θα είχε κι' αυτό τώ καλό αποτέλεσμα - αλλά κι' αν άπορροφθώ, θα μου στείλγς άλλο καλύπρω; έχι; άφιέρωση δέν επιτρέπεται;) **Μυροβόλον Ανδρον** (ευχαριστώ πολύ γιά τώ ενδιαφέρον αλλά έχι, εχρωματιστή) δέν δηήρεσά ποτέ μου μόνο ένκν καιρό, στήν πρώτη μου περιφορά, εόγαινα μ' εζώφυλλο τριανταφυλλάκι αλλά τότε τώ σχήμα μου ήταν μικρό;) **Αθώο Διαβαλάκι** (όπό μία έπαψη ό συμμαθητής σου είχε δικίω γιατί ό κ. Β. δέν λαμ-

δάνει μέρος στήν κλήση) σαν τώ παιδιά, αλλά σντάσσει τώ φύλλο και επιμελείται τήν ύλη, που είναι άλλο πράγμα - στέλνε μου Παιδικά Πνεύματα κι' όσα μου άρεσουν θα τώ δημοσιεύω δέν άπαντώ ποτέ γι' αυτά;) **Κουασιμόδον** (δέν περτάζει, τις έλαβα εγκαιρίως παραστικά;) **Κοκκινιοσπονδύριαν** (χαίρω γιά όλα) αυτά που μου γράφεις, και προπάντων γιά τώ 9 που πήρες στο «φρόνηρο», τή Μαθηματικά σου άπνήτησα και στο προηγούμενο τώρα περιμένω να μου γράφη και τώ **Βολ. Καθουράκι**;) **Αόνα Κλάρον** (έδωσα τ' όρωλο σου γράμμα στον κ. Β. που σ' ευχαριστά πολύ - πολύ κρίμα, είπε, νάχη τώσον καιρό μιά τέτοια φίλη και να μήν τώ έέραι; αλλά... καλλιο άργά παρά ποτέ) **Δούλαν** (έλαβα, ευχαριστώ, βοταίλα;) **Ειρήνην Λούσην** (ματαιοπονία δέν στέλνονται έτσι λύσεις; διάβασε τόν Όδηγό;) **Φαραώ** (είχε τυπωθεί κά;) **Ψηλαρείτην** (ευχαριστώ πολύ, βοταίλα;) **Χαραυγήν** (ό κ. Β. σ' ευχαριστά πολύ τώ έλαβα;) **Παύλον Σπανόν** (έλαβα, ευχαριστώ;) **Ιουδήν, Αρετήν Α. Κατανατών, Τίμον Φανιδόν, Ταρζάν** κτλ. κτλ.

Χουαλλίδα, Πανγ, Ανδρικόπουλον, Ροδάνην, Σελλαν Π. Κακογιάννην, Φίλιππον Βλαστόν (βοταίλα).
Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 14 Μαρτίου, στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΧΕΣΙΑ τού 25ου διαγωνισμού Αδελφον. Αι λύσεις τού υμολογίου τούτου είναι όσται μέχρι τής 21 Μαΐου.

203. Δεξιόγραφος
Θεά γνήτην νιάτα
Και χάρην περισσή,
Μ' ένα μικρό τού Αιγαίου
Ένωναται νησί,
Και ποιήτης γεννείται
Πού άδίκως έσκοτάθηκε,
Μιά έγινε σα θαύμα
Κι' ό φρόνος φανερώθηκε.
Μικρός Κηλιτέχνης

204. Συλλαβόγραφος
Μιά γυναίκα τής Γουφής,
Πού έδιώχθη ή δυστυχής,
Με τάνηλο κοιδί τής,
Τού άλφισήτου μόνι γράμμα
Μ' ένα σύνδεσμον άνταμα
"Αν ένώση, κάνει ό λύσης,
Έξαομένη

205. Στοιχειογονόγραφος
Ένα φυτόγο του αν άλλάξη
Κι' άλλον τονισμό αν πάρη,
Από τού Αιγαίου νησάκι
Βλέπεις ένα φοβητόσημ.
Μυροβόλος Άνδρος

206. Αίνυμα
Τις μεγάλες μου φτερούγες
Όλοένα τις άνοιγα,
Τις κοινώ και τις άπλώνω
'Αλλά όσο κι' αν ιδρώνω,
Είν' άδύνατο να φύγω.
Φκρσά

207. Τρίγωνον
* * * * * = Άγριον ζώον.
* * * * * = Έντομον
* * * * * = Προβάσις
* * * * * = Αίσθητήριον
* * * * * = Αντωνυμία
* * * * * = Συνονον
Και καθένος τώ ίδια.
Θεόδωρος Α. Παπαθεόδωρου

208. Κρυπτογραφικόν
12345367 = Γλυκτής
2345 = Χρονική μονάς
34527 = Προφήτης
465 = Άρχη ζωής
54167 = Επιδετον
6147 = Σύνδεσμος
7125367 = Επιδετον
Αυσάχαρτο

209-213. Μαγικός Τίτλος
Τή προσθήκη ένός βασιλικού άβυσσινιακού τίτλου, πάντοτε τού αυτού, εις έκάστην τών κάτωθι λέξεών, να σχηματισθούν, άνευ αναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:
δίσ, δίς, Πάριος, δέ, πάχος, Αζώπρος

214. Συλλαβικόν Παίγνιον
κος, λος, εος, τος, βαρ, λος, α, οά, διε, τηρ, δαν, ος, γη,
Αβται είναι αι τσλικαι συλλαβαι δεκατριων λέξεων δισυλλαβων. Να εδρεσθούν αι άρχικαι τον και να συμπληθούν αι λέξεις ούτως, ώστε με τας άρχικάς των συλλαβάς, κατά σειράν τιθεμένας, ναποτελεσθώ παροιμία.
Νάρκισσος

215-219. Όμοιομορφο Έλλειποσώφωνα.
1. -Α-Α-Α-Α-Κράτ. τ. Άμερικής
2. -Α-Α-Α-Α-Κράτ. τ. Άμερικής
3. -Α-Α-Α-Α-Νσοέλλην ποιητής
4. -Α-Α-Α-Α-Είδος χαβιάκι
5. -Α-Α-Α-Α-Φαγι (μαγειρεύμα)
Βάτραχος Νο 4

220. Γρίφος
το το κλεις
το το κλεις κλεις
ή το ήν ε
το το κλεις κλεις
το το κλεις
Ναυτάκι τού Θερωαϊκού

Αιά τούς Γαλλομαθεύς
221. Charade
Mon premier est un forfait;
Mon second un simple verbe;
Mon tout un grand écrivain
[français,
Poète et philosophe superbe.
(Πρωτότοπος) Εδωρατικός Παιζός;

222. Sans Voyelles
1 - ft - rndr - 1 - bn - pr - 1 - ml
1 ας

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλ. 1
1. Κάμηλος (κά, ηήλος). - 2. Θέκλα - Έκλα. - 3. Άήλος-όόλος.
4. Η βιβλιοθήκη. - 5.
ΣΑΡΙΣΣΑ 6. ΓΣΗ ΜΕΡΙΝΟΣ
Α Η Υ Κ (σήμερον, ήμερή-
ΡΗΝΑΝΙΑ σιος, μερίς, άνήμε-
1 Α Ο Ρ ρος, Ρήνος, νησίς,
Σ Υ Ν Ο Ρ Ο Ν "Ορηος). - 7-11.
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Αία τού Μ: τρέμμα,
τόμος, χόμα, τόμος, άμελής. -
12. ΚΑΕΙΟ (μήΚων, Θαλής,
Κρεών, θελον, ΚΛΩθά). - 13.
Σπυδς βραδέος. - 14. Ο Ίσο-
κράτης ήτο αήτωρ. ("Ω εις ο,
κράτη, ε, ήτο ήτωρ).

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πως κάθε παραγ-
μωλία σας γιά να εκπλεστεί άμέσως,
πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμέ-
νη ταμεία, ήν'αυτές με τις όποιες, εός στέλ-
νεται τώ φύλλο κάθε εδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 1 Ο τώ πολύ λέξεις με άπλή στοιχεία δρ 6, τώ έκλαστον τιμήρα. Πέ-
ρον τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη,
με παχά δέ στοιχεία λεπτά 70 και με
εφαλάσι δρ. 1. Ο χωριστός εχρος δρ. 3.
Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τή δική.
Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

/ Α Α - 255 /
Διαπλασσούλες, άνταλλάσσω τετραδιά-
κια, ιδιαίτέρως Κέρη τού Ταυτέτον
και Μικροεγγαλί. Στείλατε: Άκαδη-
μίας 13, Αθήνα, δια Αθήνας

/ Α Α - 256 /
Ψηφίω: Μπουκευλίνα, Ξένει-
ατος Άπαχης, Μικροεγγαλί,
Γριανταφυλλένιο Δάκρυ, Μιμεζα,
Αθήνα

/ Α Α - 257 /
Στηγές δόνηταις εδυγίας θα χάρω,
Σ όπις πρώτα στον παλίο Ρυοάττον,
Ένα γράμμα ή μιά κορούλα. "Ας γράψω
λοπόν στή Δύση: Κόστα Μήσιον, Κυρή-
λου Λουκάρως 10-Α. Αθήνα. Μικρά
Καλλιτέχνην, δέν σου ταίριαζε-γα...
διηγήσας, Δόν Ζουάν, πως πάνε οι Κη-
νηματογραφικοί σου επιχειρήσεις; Κε-
ρανή, σήμ που τούς κόλλους ταράτες
γιατί υπάρχουν και άεξερηχούνα.
Νυχτροπούλι

/ Α Α - 258 /
ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Ζων Παράρτημα)
Έχω άναγγέλλωσιν ότι πολλά εδω-
μικά Διαπλασσούλα που ένδοξασαν
τούς σκοπούς μας γίνηκαν μέλη σεο πα-
ράρτημά μας. Είναι ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ Νο 11, 15,
16, 17. Και τώρα περιμένουμε κι' άλλους.
Στείψτε μας καταστατικό Δύσις: Κοιμή-
σιος Θεοτόκου 15, Μαρούσι.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΑΝΩΡΟΜΑΙ

Χωμαρόκωμυγέ, τώ μυθιστορηματι-
κή κωμική φορμά περιέχουν τις μεγάλες
ταξες άλλέτες. Μας φαίνεται πό; εός
άλλως να κρηνη καλύτερα από καθε
όροον άν τώ δική μας είναι τέτοια.
Σεπτέρι τής Πειρίπου, Βενιαμής εί-
ναι τυπογραφικό λαθος (προσίθον ή
καμειγρήσιος) τώ όποιον δέν λάβομε τόν
κόσο να διορθώσμε γουζόντες θτι θα εί-
χεχ τήν στείχισιόδη αντίληψη τώ τώ κα-
τάλαβη. "Αλλά δυστυχώς! ". Εφορμάς
έντι να οι τριος τών Φύλλων να ρίχτες
τόν έαυτον σεο και φίλατε τώ δεκαε-
σον ν' άγοράσες λίγη (δηλαδή αντίληψη)
Καταλαβες;

ΤΜΗΜΑ ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑΣ
Φραναίνα, τώ όδρον έσάλη Κόσγι-
κτων, Βασιλείε Μακεδών, διατί αυτή ή
ήσπαί;

/ Α Α - 260 /
Ευχαριστώ γιά τήν πρόταση, άγαπητή
"Ηλιοευστη,άλλά δέν άλληλογραφέ.
Δαφνοστεφανώρη

/ Α Α - 261 /
Μιμεζα, Κρησ τής Φάλασσας. Νάο-
κισσε, πολλά ευχαριστά, Μυρήνη, έ-
νόμα λοιπόν. Ξυφροβόλαλλη

/ Α Α - 262 /
Διαγωνισμός κερτών ήθοποιών. Συμμε-
τόχη 3δωρακος. Βραβείο έλικτικό. Προ-
θερησιό διημνη ήλις: Αθανάσις Παλαϊών
Πατρόν Γερμανού 2, Θεσσαλονίκη.
Νιφούλα τ' Εβραόν, Μονακίρη,
Καδούγλου, Μαλλέτοση, Βεργάση

/ Α Α - 263 /
Ψηφίω: ΚΑΡΑΘΙΟΝΟΣΙΤΗΝ, και... τούς
έντες πρώτους που θα που ήπήςσον
ψήφο. "Ιουλιέτα, Ρωμαίου

/ Α Α - 264 /
ΙΟΜΠΟΛΑ
Σ τώ Μαρτίου, τήν πρώτη Μαρτίου 1931,
Σ από μία συντομία Διαπλασσούλες έ-
γινε ό Σέλλοςος: **ΕΙΟΜΠΟΛΑ**.
"Η **ΕΙΟΜΠΟΛΑ** Α. ε. θα κάνει Φιλολογικές
Συμμετρήσεις σε ιδιαίτερη αίθουσα, Παι-
χνήδια, Διαγωνισμούς, Εξομους στα πα-
ραγωγικά τοπία τού Μαρουσιού, προπαντός
όπως θα διαδιδή τή **ΔΙΑΠΛΑ** Α. Σ. Η και
θα ένάγη τή παιδιά τού Μαρουσιού σ' ένα
άδελφικό Σέλλοςο.

Δεχόμαστε μέλη. Πληροφορίες γραπτώς
από τώ γραφεία Μεγάλου Αλεξάνδρου 9 ή
προφορικώς Μεγάλου Αλεξάνδρου 3, κάθε
Κυριακή 5 7, Μαρούσι.
Πρόεδρος: Γραμματέας:
ΤΟ ΤΡΙΑ ΤΟ ΕΙΡΟΣΥΡΙΑ